

JEDNÁ DENNĚ

Byla premiéra. Diváci začali zuřivě pískat. Jeden jen horlivě tleskal. Sousedé se na něho obořili: "Prosím vás, co se vám na tom líbí, že tak tleskáte?" "To krásné pískání! Tomu tleskám!"

Second Class Postage Paid at Berwyn, Illinois

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen 1891

1891 - 1994

103

YEARS OF PUBLISHING

USPS 002670 • VOL. CII

STŘEDA 2. LISTOPADU 1994 - ČÍSLO 16 - WEDNESDAY NOVEMBER 2, 1994

Dnešní cena \$1.00

Vláda okrádá chudé a dává sama sobě

Tony Snow
Conservative Chronicle, 5. října 1994

Washington, 19. září - Když nějaká překvapivá událost shrne nějakou včasnou myšlenku, dá to podnět k politické revoluci. Před třemi lety začala po celých Spojených státech rebelie ohledně majetkových práv, když federální maršálové spoutali 58-letého Ocie Millse.

Mills rozprostřel 19 nákladů bílého písku na stavební místo, protože chtěl postavit dům pro svého syna. Ale vláda pohotově prohlásila jeho majetek za "mokřinu", žádala, aby písek odstranil a nařídila mu, aby uvedl parcelu do původního stavu. Když odmítl, federální maršálové (Feds) uvěznilo jeho i jeho syna.

Je možné, že Feds ho vybrali kvůli jeho politickým názorům. Col. Charles T. Myers III. z U.S. Army Corps of Engineers řekl místnímu americkému právnímu zástupci, že "Kvůli velmi publikované dřívější účasti pana Millse na regulačním programu armádního sboru jeho dokumentovanému dávání rad jiným s úmyslem podkopat regulační

Pokračování na str. 5

Jak skončí naše schizofrenie?

Dr. Bohumil Kobliha

ÚVOD

Zvěčnělý redaktor Adolf Mokřý nás varoval před politickou schizofrenií. Jeho doporučení bývala obdobná Palackého slovům v slavném Promemoria: "... musíme mít napřed pevné přesvědčení, a pak jednatí podle něho."

Následovat tyto návody je ale pro Čecha stále těžší a těžší. Už jen proto, že v uplynulém půlstoletí se politické reprezentace cizáků snaží národ zcela dezorientovat.

Nynější neokomunismus v Zemích Českých i na Slovensku na rozdíl od dřívějšího komunismu lidi nezavírá a nemučí, ale bere jim obživu a ničí kariéry. Honosí se okázale svobodou tisku, ale musíte psát jen co se líbí nahoře. Můžete mít svůj časopis, ale nedostanete snadno papír a distribuce je znemožňována. Napíšete-li něco co se nahoře opravdu znelíbí, časopis vám zavřou a vám zakáží osobně publikování. Komunismus prý byl zničen. Jeho finanční poklad zmizel prý neznámo kam (stejně jako v SSSR). Zatím ale mnozí bývalí význačnější komunisté, kde se vzalo tu se vzalo, k majetku přišli a stali se z nich velmi majetní kapitalisté

Pokračování na str. 8

ZÁHADNÉ ZMĚNY

Zdzislaw Rurarz
Washington Inquirer, 2. září 1994

15. srpna bylo uděláno v Polsku nanejvýš ohromující rozhodnutí. Major Marian Zacharski, 43, kdysi nejúspěšnější polský vyzvědač ve Spojených státech, byl jmenován hlavou nevojenské informační služby UOP.

Zacharski, který se připojil k výzvědné službě v roce 1973 v komunistickém Polsku, byl tajně poslán v r. 1979 do Spojených států, a ukradl citlivé informace díky Davidu Bellovi, Američanu s dobrými kontakty ve vědě a technologii, orientované na válečnictví. Informace se týkaly systému Patriot proti střelám a raketám, rakety Hawk, různých součástí F-15 a jiných přísně chráněných tajemství. Věřil se, že své informace dodal do Moskvy spíše než do Varšavy, která nemohla prakticky těch tajemství použít.

V roce 1981 FBI Zacharského zatkla - ačkoliv ne přímo při činu - a byl

Pokračování na str. 5

Agent tajné policie Carl Meyer ukazuje jednu z několika děr od kulek v přední části Bílého domu.

Mozek je záhadný a komplikovaný orgán

K tématu pořadu TV Nova TABU "Život po životech" byl přizván ke konzultaci jako odborník doc. MUDr. Miloš Vojtěchovský, CSc.

Každý pátek ve večerních hodinách vysílá TV Nova pořad TABU. Tabu je něco, o čem se nemluví, a tak i příběhy lidí, kteří se v pořadu představují, jsou z nejrůznějších důvodů utajovány až do chvíle, kdy se odhodlají vystoupit veřejně. Mnohdy se diváci ve výpovědi člověka se zdánlivě banálním osudem dozvědí překvapivé, někdy až šokující postřehy. Nejde o bulvární hyenismus, jak by se možná mohlo na první pohled zdát. Smyslem celé věci je hovořit o tabuizovaných problémech a seznamovat s nimi co nejširší veřejnost. To, co potkalo dnes jednoho, může se zítra stát komukoli z nás či z našeho okolí."

Kateřina Hamrová, dramaturgyně pořadu TV Nova
vyšlo v Lidových novinách, 10. září 1994

Paní I., která byla hostem včerejšího TABU, je jedním z mála lidí u nás, kteří mají prožitek klinické smrti. V důsledku neodborného zdravotnického zásahu jí byla aplikována dávka penicilinu do krevního oběhu. Klinická smrt nastala záhy. Protože se tohle vše stalo před osmi lety, nechávala si paní I. svoje prožitky pro sebe. S přílivem literatury v důsledku převratu vyhledávala a studovala paní I. vše o tom, co se přihodilo jí, a jak se dočetla, i jiným. Studovala psychologii, parapsychologii, sociologii, filozofii. Láska a poznání v obecném pojetí se staly atributy jejího života. Ztratila strach ze smrti, protože hmotně prý už

Pokrač. na str. 4

■ WASHINGTON

Cena bezpečnosti je vždy stejná: méně přístupu znamená méně otevřenosti.

V neděli nebylo ještě jasné, jaká bude odpověď na napadení Bílého domu 26-letým mužem ze státu Colorado jménem Duran. Jiné incidenty přinesly betonové barikády na 1600 Pennsylvania Avenue, a ještě jiné neprůstředné sklo do velké části tohoto slavného domu. Bílý dům stále víc vypadá jako pevnost. Ale i ty miliony vydané na ochranu prezidenta mohou při nejlepším jen omezit jeho riziko v demokratické zemi, kde se cení otevřenost a přístup.

Francisco Martin Duran žil ve Widefieldu, Colorado, který je armádní základnou. Jeho soused říká, že ho nikdy neviděl se zbraní. Žil prý klidně se svou ženou a pětiletým synkem. Ale jednoho dne se nedostavil do zaměstnání.

Specialisté bezpečnosti Harry Rakosky a Ken Davis ho uviděli, když střílel skrze železný, 10 stop vysoký plot na Bílý dům. Když si dával do pušky nové náboje, vrhli se na něj a jak byli vycvičení, ranami ho odzbrojili.

Davis a Rakosky řekli, že se necítí jako hrdinové, ačkoliv Clinton jim nepřímo poděkoval, když mluvil při obědě v sobotu večer.

■ WARŠAVA, Polsko

Prezident Lech Walesa, jehož

Polský prezident Lech Walesa: "Polsko mi připomíná vůz, který vázne v blátě... Hromadí se tu hněv a únava."

popularita silně klesla, se octl na prvním místě na seznamu nejméně důvěryhodných politiků. Varšavský Public Opinion Research Center při průzkumu veřejného mínění shledal, že 48 procent polských

voličů nedůvěřuje bývalému elektrikaři, který jako vedoucí hnutí Solidarita zbavil moci komunisty. Vymysleli na něj tisíc politických žertů, kterými se baví, ale obávají se, že ostatní svět by nebral jejich zem vážně, kdyby Walesa byl znovu zvolen. "Nepadne mu oblek, který nosí," řekl Piotr Stasinski, politický analytik novin Gazeta Wyborcza, vedoucího polského deníku. "Je to člověk na bloku, který mluví tím triviálním jazykem. Nehodí se pro představu, jakou mají Poláci o prezidentovi."

Nesnepokojen, Walesa začal svou kampaň na televizi a rádiu pro svůj druhý termín. Řekl Polákům, že by volbu nepřijal, kdyby nebyla změněna konstituce, aby mu dala větší moc. A změna konstituce, kterou žádá je jediné v čem se shoduje se svým protivníkem, vůdcem sociálních demokratů Alexandrem Kwasniewskim, který také kandiduje na prezidentský úřad. Jestli polští voliči nebudou chtít volit bývalé komunisty, mohly by se otevřít dveře pro kandidáta ze zahraničí. Několik politických stran jmenovalo v Polsku narozeného Zbigniewa Brzezinského, jako možného kandidáta. Brzezinski byl rádcem národní bezpečnosti za prezidentství Jimmyho Cartera.

Walesova řeč, v níž naznačil, že by musel mít větší moc, aby úřad přijal, nezanechala pochyb, že začala volební sezona. Walesa vzkřísil starý slib, že každý polský občan dostane "půjčku" 100 milionů zlotých (\$4,350), aby si mohl koupit kousek zprivatizovaného Polska. Ekonomové říkají, že jeho nápad je "praštný".

■ CASABLANCA, Maroko

Spojené státy odhalily v neděli plán o čtyřech bodech k přitažení Izraele a jeho arabských odpůrců do systému oblastní hospodářské kooperace.

Tento plán by mohl vyzvednout oblast z chudoby, zdvojnásobit hospodářské "zázraky" ve východní Evropě, Asii a Latinské Americe, a posílit rozšiřování arabsko-izraelského mírového procesu, jak to řekl sekretář Warren Christopher na vůbec první vrcholné schůzce mezi Středním východem a severní Afrikou.

Christopher se připojil k 2,100 politických a obchodních vůdců z šedesáti zemí při otevření třídenní konference. "Pokrok k míru mezi

Izraelský ministerský předseda Jicak Rabin hovoří v Casablance v Maroku s předsedou Organizace pro osvobození Palestiny Jassirem Arafatem (vlevo). Izrael oznámil, že uvolní cestovní omezení na Západním pobřeží a v pásmu Gáza.

Araby a Izraelci otevřel dveře k hospodářské spolupráci na podporu míru." řekl Christopher. "Teď musíme společně udělat smělý krok těmi dvěma." "Mír je v našich rukou, řekl hostitel vrcholné schůzky, marocký král Hassan II. ve své zahajovací řeči. Izraelský ministr zahraničí Šimon Peres řekl, že Střední východ a severní Afrika by měly vytvořit společný trh se základnou v Maroku podle vzoru mocného obchodního bloku Evropy. "Summit" je považován za další velký krok k ukončení arabského bojkotu Izraele. Christopher nabádal arabské vůdce, aby následovali vedení Saudské Arábie a pěti menších zemí Perského zálivu, které již bojkot uvolnily.

"Tato konference by mohla být začátkem krásného přátelství," řekl Christopher, narážející na slavnou řádku z klasického filmu Humphreyho Bogarta z druhé světové války "Casablanca".

■ JERUSALÉM, Izrael

Princ Filip přiletěl do Izraele na první návštěvu židovského státu, na ceremonii k uctění jeho matky za záchranění řeckých Židů během druhé světové války.

Duke of Edinburgh, manžel královny Alžběty II. se v pondělí měl setkat s členy rodiny, které jeho matka, zemřelá princezna Alice, skrývala ve svém paláci v Aténách 13 měsíců za německé okupace Řecka.

V jerusalémském památníku holocaustu Yad Vashem se řecká princezna Alice oficiálně připojí k řádu "Spravedlivých mezi národy", těch, kteří jsou poctěni za záchranu Židů.

Filip také navštíví kryptu s pozůstatky své matky v kostele St. Mary of Magdalene v Zahradě Gethsemanské. Bylo to jejím přáním, aby tam byla pohřbena vedle své tety Elizabeth, Gand Duchess of Russia. Její pozůstatky tam byly přeneseny v r. 1988, 19 let po její smrti.

Moravian Cultural Society

30th Czechoslovak Folk Festival
Saturday, November 5, 1994

at
SOKOL BROOKFIELD
3907 Prairie
Brookfield, IL

Doors Open: 6:00 P.M.
Traditional Czech Dinner
Available
Program: 8:00 P.M.
Donation - \$8.00

Music
by
HERZ

For information: Call Ann Burknap at (708) 795-8844

Czechoslovak Bai y Herald DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935

Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (In US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$ 30.00	\$20.00	3 months \$ 35.00	\$25.00
6 months \$ 55.00	\$33.00	6 months \$ 60.00	\$38.00
12 months \$100.00	\$60.00	12 months \$120.00	\$75.00

OVERSEAS in US Dollars	
3 months \$ 50.00	\$30.00
6 months \$ 90.00	\$50.00
12 months \$170.00	\$85.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články ztotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zasláné články. Zasláné rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

Obnova venkova začíná u vlastníků půdy

Ing. Jaromír S. Morávek
Necenzurované noviny, číslo 4/1994

Zbavit půdu zakořeněného plevelu a oddělit zrno od plev bude úkol nelehký. Vlastníci půdy se budou muset spojit se všemi slušnými lidmi k nutné a konečné nápravě spáchaných křivd.

Venkovská selská filozofie a zdravý selský rozum obdobím totality citelně utrpěl.

Obnova sousedských dobrých mravů a zvyklostí bude vyžadovat dlouhou a cílevědomou osvětu moudrých a opravdově chtějících venkovského obyvatelstva stát se lepším, mravnějším a morálnějším člověkem.

Osobní filozofie každého z nás se bude muset oprostít od násosu totalitní jednostrannosti a mělkosti, aby se mohla opřít o obecně a mezinárodně uznávané mravy. Potřebuje k tomu ovšem statečného a odhodlaného člověka v samotném lůnu přírody, kterým venkov ještě zaplat' Bůh je.

Žebříčky hodnot, které byly v člověku i proti jeho vůli podvědomě vystavěny konzumním způsobem života za totality, nesvobody a vazalského režimu, se samy ve zdravém vnějším prostředí sestaví do normální podoby a budou konečně něčím, co bude určovat další směr života člověka jako tvůrce hodnot a ploditele příštích generací.

Nástup mladší a mladé generace, doposud nezatížené návyky ekonomické zborcenosti centrálního řízení a plánování, ponese však jistá rizika, která vyvstávají z výrazně vyššího prospěchu pro schopné jedince. Mnozí tíhu majetku a přepychu neunesou a nestanou se dobrými sousedy v dobrém slova smyslu. Ekonomický pragmatismus, který se začíná projevat u protřelých materialisticky vychované generace dnešních "odborníků", bude po nějaký čas velmi špatným rádcem a ještě horším učitelem v době morální a mravnostní bídy.

Změna postavení osobnosti na majetkovém základě, na vlastnictví půdy a ostatního zemědělského či jiného podnikatelského majetku nebo majetku rodinného nebude snadná. Vždyť donedávna jsme vlastně nic nevlastnili a byli jsme jen uživateli svých rodinných domků, aut a jiných majetků, i když zakoupených za vlastní peníze.

Nejvíce utrpěl vztah k půdě, kterou po násilné kolektivizaci systematicky znásilňovali stále proškolenější, i když už jen pohrobci komunismu. Obnova gruntu, dříve klasicky pojaté selské usedlosti, bude navýsost problematická, protože poslední generace pravých sedláků již definitivně vymírá.

Přesto bude nejdůležitější obnova nového selského stavu, nositele zdravého selského rozumu, kdy vlastník půdy jediné nejlépe ví, proč na ní hospodaří, nese tíhu přírodních rizik, nevzdává se a na prahu značně zdevastované přírody se bude snažit o sousedský vztah s volnou přírodou. Pokud bude přírodě brát, bude jako jediný jí také vracet. Koloběh látek v přírodě a práce na půdě musí být řízeny vlastnickým a osobním vztahem k půdě jako živitelce. Nelze jej nikdy nahradit továrním způsobem obdělávání půdy a řízenou ekonomikou, námezdními úředníky či zemědělskými dělníky.

Bez vlastnického vztahu není odpovědnost, svoboda a nezávislost. Tu bývají záhy nahrazeny vazalstvím a zoufalstvím.

Tajemství obnovy venkova spočívá v obnově filozofie zemědělství u nás, které by mělo být přirozené pojaté jako prazáklad lidského bytí a snažení.

Program obnovy venkova je pro tento úkol jen jakousi předehrou, jejíž tvůrci jako harmonický a přirozený orchestr, by se měly stát osobnosti malého a středního stavu.

Přes svou individuálnost je a bude zemědělství jedním z nejdůležitějších zázemí národohospodářského rozvoje.

Státní moc je nebezpečím pro lidskou svobodu

Thomas Sowell
Conservative Chronicle, 7. září 1994

24. srpna - Bylo těžké ubránit se pohnutí nad obrázky, vysílanými televizí, Kubánců na břehu moře blízko Havany, dávajících dohromady nouzové pramice a vory všeho druhu, v kterých se chtěli vydat na moře s nadějí, že se dostanou do Spojených států.

Někteří jsou sebráni na moři, někteří jsou chyceni a zadrženi, když se pokoušejí přistát na Floridě a několik málo se sem skutečně dostane nepozorováno, aby začali nový život. Jiní se nedostanou vůbec nikam. Jejich těla se již začala vymývat na břeh Kuby.

Jaké množství to musí být, když prostě lidské bytosti jsou hotovy takto vzít svůj život do svých vlastních rukou? A jaký morální bankrot musí existovat v kubánské vládě, která jim nenechá nic lepšího na vybranou než toto?

Tyto otázky jsou pro mne obzvláště bolestné, když se v myšlenkách vrátím zpět do let padesátých, kdy tak mnozí z nás, kteří v té době byli na politické levici, provolávali slávu Castrovi, aby svrhl diskřatorství Batisty a "osvobodil" Kubu. Chválili jsme ještě víc, když triumfálně pochodoval do Havany a sliboval veliké věci, mezi nimi svobodné volby.

Teď, o desítky let později, ony velké představy jsou trpkým výsměchem. Jakými hlupáky jsme to byli, že jsme mu věřili!

Po celý život lidí, kteří se teď sblíží střednímu věku, používal Castro Kubánců jako svých hraček, jako pokusných morčat ve svých experimentech, a jako "paliva" pro své "já" - "ego" tak velké, že celé hodiny vysílal své proslovy.

Kdyby to byl jen Castro, pro koho levá intelligence hrála roli "užitečných idiotů", snad bychom to mohli odepsat jako vadu soudnosti. Ale stávalo se to příliš často.

Každý komunistický režim, založený v tomto století, měl své obdivovatele a "spoluceštující" v demokratických zemích západu - obzvláště mezi inteligencí. Thorstein Veblen psal příznivě o začátcích Sovětského svazu. George Bernard Shaw vyléval slova chvály o Stalinovi. Mao měl množství oddaných na amerických kolejích, ačkoliv ne tolik, kolik zamordoval v Číně.

Jeden z mála marxistických učenců, který se zpřímá podíval na složení politické levice v největších masových vraždách dvacátého století - a možná kteréhokoli století - je historik Eugene Genovese. V posledním vydání časopisu Dissent se ptá svých kolegů - intelektuálů levice: "Co jste věděli a kdy jste to věděli?"

Jak to vyslovil profesor Genovese, "v ušlechtilé snaze osvobodit lidský rod od násilí a útisku, překonali jsme všechny rekordy masakrování, nahromadili jsme desítky milionů mrtvol za méně než tři čtvrtiny století.

Na rozdíl od jiných na levici, kteří obviňují Stalina, Pol Pota a jiné vůdce za překroucení socialistických ideálů, Genovese argumentuje, že "ty hrůzy nevznikly z překrucování radikální ideologie, ale z ideologie samé."

V jádru toho všeho byla velká vada ve vlastním porozumění lidské povaze - jejím slabostem a jejím možnostem."

Všichni děláme chyby. Každý, kdo se poctivě podívá zpět na svůj život, nevyhnutelně shledá něco pokořujícího, ne-li ponižujícího.

Lidské bytosti nemají méně chyb, když sedí v impozantních vládních úřadech a dávají rozkazy jiným. Je to jen těžší v politickém postavení tyto omyly připustit. I když miliony lidí trpí kvůli vašim omylům, budete se možná cítit nuceni předstírat, že máte pravdu. Možná budete předstírat i sami sobě.

Jak by mohl Fidel Castro nevidět, že se stalo něco hrozně špatného s představami jeho mladých let, když jeho lidé nastupují do slabých, často děravých plavidel, které sami dali dohromady, a zoufale se snaží dostat se do země, kterou on a tak mnoho levičáckých intelektuálů vyobrazilo jako vtělené zlo?

Možná je to příliš mnoho očekávat, aby někdo v Castrově postavení připustil desítky let požitkářské samolibosti pod pokryteckou rouškou idealismu. Ale je to příliš mnoho očekávat od intelektuálů, kteří nejsou v tak obrovském osobním nebezpečí, že se zeptají: Jak mohly tyto nádherné ideály způsobit tak hořkou a děsivou skutečnost ve všech částech světa, mezi lidmi každé rasy a každého podnebí?

Nemělo by to být příliš těžké pro nás ostatní, kteří nemáme vůbec nic v sázce v socialistické vizi pochopit, že vzrůstající státní moc je ústředním nebezpečím lidské svobodě.

Není těžké pochopit to jako abstraktní zásadu. Co je neskutné je pamatovat si to a lpět na tom uprostřed vznošených řečí, idealistických vizí a těch dobrot, které rýsují před našima očima ti, kteří chtějí získat naši politickou podporu.

Bezpochyby někteří z těch Kubánců, vydávajících svůj život velkému riziku na širém moři kdysi věřili v Castra, jeho idály a jeho sliby. Poučili se těžkým způsobem o politických mesiáších. My se buďto poučíme z jejich zkušenosti, nebo budeme poučení tou těžkou vlastní zkušeností.

ZLEVNĚNÉ CENY DO EVROPY:

- PRAHA - BRATISLAVA..... \$529.00
- VÍDEŇ..... \$579.00
- FRANKFURT..... \$499.00
- MNICHOV..... \$499.00
- Pro návštěvnky z České a Slovenské republiky..... \$579.00

— Zájezd na MILWAUKEE FOLK FAIR v neděli 20. listopadu - odjezd v 9:30 A.M., návrat 8:30 P.M.

— Zájezd autobusem do největšího nákupního střediska v USA, MALL OF AMERICA, v Bloomington, Minnesota - 3.-4. prosince, přenocování v Hampton Inn.

— Velký zájezd na HAVAJSKÉ OSTROVY, odlet 15. ledna, návrat 28. ledna, 13 nocí v prvotřídních hotelích.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402

Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012

FAX 708-749-1350

zemřela mnohokrát.

Jako odborník byl k tomuto tématu přizván doc. MUDr. Miloš Vojtěchovský, CSc., který se problematikou klinické smrti celoživotně zabývá.

□ Pane docente, co je to vlastně klinická smrt?

"Klinická smrt je zástava vitálních funkcí, to znamená ventilace čili dýchání, zástava srdeční, selhání krevního oběhu, deficitní prokrvení mozku, a hlavním důkazem dnes je arteriografický obraz, že se krev pohybuje ze srdce a nedostává se do mozku. Mozek reaguje během tří až pěti minut selháním a zástavou. Jakmile nemá výživu, kyslík a glukozu, dochází v něm k nenapravitelným poškozením. Pokud se má mozek zachránit, musí to být do těchto několika minut. Převážná většina lidí, kteří prošli klinickou smrtí, má plnou ztrátu paměti. Prostě nevědí, co se s nimi dělo. To je absolutní většina.

Ovšem na druhé straně, v druhé části knihy Raymonda A. Moodyho "Život po životě" je přesně analyzováno, že ve Spojených státech je až 50% lidí, kteří měli příznaky klinické smrti a dovedou si její fenomény vybavit. V Čechách takovéto hromadné studie nebyly nikdy prováděny."

□ Proč?

"Je na to třeba spoustu peněz, musel by to pravděpodobně někdo financovat. Stejně tak psychologové by takový výzkum museli koncipovat. Prostě u nás nebylo něco takového běžné."

□ Do jaké míry si myslíte, že klinická smrt lidí zajímá?

"Lidi klinická smrt velmi zajímá, protože to, co bude po smrti, znamená věčnost. A protože nikdo neví, zda něco takového skutečně existuje, pouští se mnoho lidí do filozofie. Člověk mobilizuje síly, aby se zabýval vlastním životem a smyslem života vůbec. Ovšem to je filozofická a neřešitelná otázka."

□ Je počátek klinické smrti na něčem závislý?

"Nikdo zatím neprokázal, že by mozek nějaké látky vylučoval. To jsou všechno zatím hypotézy. Experimentovat, tedy vyvolávat klinickou smrt pokusnými technikami nelze, to je absolutně eticky nepřijatelné. Na všech konferencích, které se touto problematikou zabývaly, bylo zdůrazněno, že všechny fenomény klinické smrti spočívají na retrospektivě. Dopředu se nedá odhadnout, kdo tento zážitek prožije a kdo ne."

□ Jaké pocity prožívá člověk po klinické smrti?

"Většinou žádné. Když dělali naši psychologové analýzu lidí se zážitkem klinické smrti, zjistilo se, že se většina na nic nepamatuje. Pouze asi 5-10% lidí se prokazují zlomkové fenomény, které jsou popsány ve výše zmíněné knize. Tedy 12 až 15 základních obrazců: tunel, světlo, setkání s příbuznými, panoramatický pohled do života atd.

Většina lidí ovšem odmítá o prožitku klinické smrti hovořit. Domnívají se, že by jim lidé nevěřili a že by je pokládali za bláznů. Prožitek klinické smrti se stává jejich osobním tajemstvím, o které se nechce s nikým dělit. S tím ještě souvisí skutečnost, že většina lidí není po prožitku klinické smrti odeslána na psychiatrii, proto psychiatři nemají s touto problematikou žádné zkušenosti. Zážitek se stává opravdu ryze, soukromým vlastnictvím 'dotyčných' osob."

□ Kdy se odborná veřejnost u nás začala klinickou smrtí zabývat?

"Existovaly o této tématice samizdaty a spousta lidí o tom věděla. V roce 1981 jsem v časopise Československá psychiatrie publikoval svou vědeckou práci 'Intrapsychické fenomény na přechodu mezi životem a smrtí'. Zmocnila se jí církev a pasáže z ní lepila na vrata a prohlašovala, že to je důkaz o existenci posmrtného života. To jsem tam přímo netvrdil, ale dalo se to tak interpretovat."

□ Z čeho jste v té době čerpal?

"Když jsem byl asi tak v roce 1977 ve Vídni, byl první a druhý díl knihy R.A. Moodyho 'Život po životě' bestsellerem. Zatímco jiní si kupovali nejrůznější potraviny, já jsem si koupil a přečetl tyhle dvě knihy. Od roku 1972 jsem se zabýval geriatrií a problematikou lidského umírání a smrti, tak to z hlediska psychiatricko-psychologického zapadalo do širšího pohledu na život a na smrt. Pokládal jsem za nutné, aby o tom naše veřejnost věděla, a proto jsem se rozhodl k publikování.

Nejstatečnější byl profesor Zapletálek, šéfredaktor časopisu Československá psychiatrie, a můj článek otiskl. Tenkrát se dalo na vědeckých úrovních leccos odpřednášet, ale jen obtížně bylo možné věci publikovat. Cenzura a autocenzura šéfredaktorů fungovala. Článek vyšel, způsobil dost velký rozruch a zdání odvahy, i když z dnešního hlediska v něm nic ideologicky závadné ani nebylo. Pouze snad, že možnost zážitků po klinické smrti existuje. Asi dva roky nato se objevila causuistika doktora Skaczányho ze Slovenska, jenž našel mladého atleta, který se topil. Tento člověk měl jako prožitek deset až dvanáct z patnácti základních fenoménů Moodyho. Skaczány znal moji práci stejně tak jako práci R. A. Moodyho z němčiny a angličtiny, a tak celou kauzu sepsal. Opět se našel odvážný šéfredaktor, docent Strejček z časopisu Praktický lékař, a Skaczányho práce vyšla asi v roce 1982, jako první causuistika v Československu."

□ Jak jste se k problematice klinické smrti dostal?

"Byl jsem primářem na gerontopsychiatrickém oddělení a zhruba 20 až 30% pacientů, které jsem přijímal, umíralo. Zajímalo mě tedy, co prožívají před tím a při tom. Byl jsem na oddělení, kde se umíralo, sestry mě často k pacientovi volaly, takže jsem s ním mohl být několik minut či hodin před smrtí. Zajímalo mě, jak lidé reagují. Vesměs, z devadesáti procent, přijímali smrt velmi dobře a klidně, pokud to nebyla smrt z plného zdraví, nějaká náhlá příhoda. Ale to bylo zcela výjimečné."

□ Prožívá klinickou smrt každý člověk, který umírá?

"Většina lidí umírá v komatu, čili v poruchách vědomí. Je to něco jako usnutí. A smrt z plného vědomí je relativně vzácná. Ti, kdo umírají z plného vědomí, prožívají možná něco jako velmi intenzivní živý sen jiné kvality. Rozhodně to není psychotický stav nebo halucinace. Je to stav, který je doprovázen živými smyslovými obrazy, jak sluchovými, tak zrakovými."

□ Existují případy prožitku klinické smrti s negativními psychickými následky?

"Je paradoxní, že vesměs je to pro lidi pozitivní zážitek. Lidé se po tomto zážitku obracejí ke studiu literatury, filozofii, náboženským studiím a osobně vzrůstají. Jde o vysoký stupeň vyzrálosti a filozofického, někdy i náboženského pohledu na svět."

□ Sehrává v tomto procesu nějakou úlohu intelekt či předchozí stupeň vzdělanosti člověka?

"Je to asi determinováno. Existovaly různé studie, které hledaly původ těchto stavů. Jedna z nich hovoří o tzv. 'třetím stavu mozku', čili jakémisi ochranném opatření přírody, aby člověk při přechodu ze života do smrti prožíval spíš příjemné než nepříjemné věci. Byla rovněž vyslovena teorie endorfinů - zvláštních mozkových působků. Jsou to v podstatě endogenní halucinogeny, které tento stav navodí. Zatím ovšem nikdo neprokázal, že něco takového opravdu existuje."

□ Nicméně řada odborníků se přiklání k výkladu prožitků klinické smrti jako halucinogenních stavů navozených v důsledku látek produkovaných mozkem - endorfinu a enkefalinu.

"To je pouze jedna z teorií. Je celá řada teorií jiných. Například neurologové mají epileptogenní teorie, protože podobné stavy vidění sebe sama vznikají také při některých epilepsiích. To jsou tzv. 'autoskopické halucinace'. Mozek je strašně komplikovaný a záhadný orgán, který může vyrobít všechno, i to, o čem se nám ani nezdá.

Další z teorií hovoří o mystickém zážitku. K mystickým zážitkům se člověk dostává ryze filozoficky. Všechna stadia klinické smrti lze objevit u lidí, kteří mystické schopnosti mají a v mystických extázích se mohou do těchto stavů dostat také, aniž by prožívali klinickou smrt. Je to jedna z cest, jak proniknout k těmto záhadám jiným způsobem než klinickou smrtí.

Profesor Neubauer se k této problematice rovněž vyjadřoval a je k ní dosti skeptický. Hovoří o laciné filozofii moderní doby, která se snaží rychle dostat k největším komplikovaným záhadám filozofického života přečtením si knihy Moodyho.

Existuje Tibetská kniha mrtvých, která je založena na tom, že lidé už tehdy měli pozitivní zážitky. Byly vypracovány přesné rituály o tom, co se asi při umírání děje. V tibetských krajinách se lidé na základě teorie a tehdejších úvah naučili umírat ještě zaživa.

R. A. Moody přišel se svou knihou někdy v letech 1972-75 a byl to u nás obrovský "boom". Dělal jsem v Rozhlasové akademii třetího věku analýzu jeho knihy. Největší zásluha knihy Život po životě je v tom, že přispívá ke smíření se společností tohoto života, protože poskytuje vědecké vysvětlení, jak asi konec lidského života vypadá. Většina respondentů mé analýzy v rozhlasové akademii třetího věku hodnotila přečtení knihy velmi pozitivně, asi tak jako přečtení tibetské knihy mrtvých, která rovněž poskytuje návod a poučení o tom, co se všechno děje, když člověk odchází z tohoto světa.

Je důležité, že v současné době nevznikla na základě Moodyho fenoménů žádná nová náboženství. S religiozním systémem, do kterého patří různé sekty, to nemá nic společného. Je to spíš směr k filozofii života než k novému náboženství života."

□ Jaký názor na klinickou smrt zastáváte vy sám?

"Asi každého člověka to zajímá, protože každý z nás jednou umře. Někdo dřív, někdo později. Každý z nás je vlastně kandidátem smrti. Jedete autem a ... náhlá smrt. Dá se říci, že u nás umíralo na silnicích denně 4-5 osob, stejně jako lidí, kteří páchají sebevraždy."

□ Může mít klinická smrt spojitost se sebevražednými pokusy?

"To rozhodně ne. Ale i sebevrahy mohou mít příznaky, které popsal R. A. Moody. Prožitky a následné studium odpovídající literatury jim pak pomáhají daleko lépe než předtím přečkávat životní strasti."

□ Je prožitek klinické smrti věkově omezený?

Ne. Nejzajímavější jsou příklady u dětí, které bezesporu nejsou

odsouzen k doživotnímu vězení. Ale v roce 1985 byl vyměněn za několik západních vyzvědačů, uvězněných v zemích Varšavského paktu, a byl navrácen do tehdy ještě komunistického Polska se vši ctihodností. Stal se hlavou "Pewexu", státního obchodního podniku, a později pracoval pro jiné obchodní podniky.

Ale pak, jako blesk z modré oblohy, bylo oznámeno jeho jmenování. Mnozí v Polsku vyjádřili své rozhořčení, ale jejich hlasy byly ignorovány. Dokonce bylo řečeno, že Zacharski je "dobrý profesionál" s odbornými "technickými znalostmi", a že politika ho nikdy nezajímala. Dále bylo také řečeno, že nominace byla udělena v poradě se Spojenými státy, které neměly žádné námítky.

Ještě překvapivější bylo, že prezident Lech Walesa, jemuž jsou armáda, policie a tajné služby přímo podřízeny tvrdil, že o jmenování nic neví, a dokonce je chtěl zrušit. Ve Varšavě propukl skandál a říkalo se, že Spojené státy jsou hotovy vydat silné prohlášení, a že Varšava již obdržela jejich oznámení o změně politiky. Mezitím Zbigniew Brzezinski telefonoval Walesovi a naléhal na něj, aby Zacharského propustil. Neudělá-li to, může prý zapomenout na členství v NATO.

Zdali kvůli tomu, nebo z jiných dosud neznámých důvodů Zacharski 18. srpna podal svou rezignaci a řekl, písemně, že nechce vzbudit vzrušení a kontroverzi, že vždy Polsku sloužil podle svých nejlepších schopností, a že, kdykoli bude třeba, bude hotov vrátit se do aktivní služby.

Ale do doby, kdy toto píše, nebyla jeho rezignace přijata, podle ministra vnitra Andrzeje Milczanovského, který dokonce řekl, že se pokusí přesvědčit Walesu, aby si to rozmyslel a "nejlepšího vyzvědače" podržel. Nominaci Zacharského také obhajuje polský ministr spravedlnosti Włodzimierz Cimoszewicz, který v interview řekl, že nezáleží na tom, je-li kočka bílá nebo černá, pokud chytá myši...

Je možno pouze spekulovat o pravém pozadí nominace Zacharského a jeho dosud nepřijaté rezignaci. Se vši pravděpodobností je pokusným balónem - ale kdo za tím je a jakému účelu to slouží? Jestli Zacharski pracoval přímo nebo nepřímo pro Sověty, možná jsou za to vděční a zařídili jeho nominaci úřední cestou. Toto se zdá být obzvláště pravděpodobné protože nominace byla podepsána kol. Gromoslawem Czempinským, hlavou UOP. Czempinski byl sám profesionálním vyzvědačem v době komunismu, jako mnozí vrchní důstojníci v jeho jednotce.

Je také možné, že prezident Walesa, který již naplňuje své sny vzhledem k prezidentským volbám příštího roku, a jehož popularita v Polsku je pochmurně nízká, hledal něco, co by pozvedlo představu o něm mezi voliči. Námítky proti Zacharskému mohou být takovou "eskapádou", ačkoliv mnozí věří, že Walesa byl předtím požádán o radu, a že teď si zbytečně hraje na hloupého.

Ale předpokládejme, že v pozadí nic takového není, a že nominace je jen prvním stěblem v měnících se větrech, a že víc takových překvapení bude následovat, bez zmínky o tom, že Zacharski si nejen své místo podrží, ale může být povýšen na ještě význačnější postavení.

Bude-li to pravda, bylo by to špatnou zprávou pro Polsko a také pro Spojené státy. Taková drzost vůči Spojeným státům měla asi vyzvat jejich represálie, což by zase vyzvalo odvetu Polska, a tak by to dalo do pohybu mechanismus, vedoucí k dobám studené války.

V každém případě by tato epizoda mohla být symptomem něčeho, co se připravuje, a možná to není daleko. Počkejme a uvidíme.

Mozek je záhadný...

impregnovány našimi filozofickými či náboženskými teoriemi. Děti prožívají celou řadu Moodyho fenoménů velmi intenzivně, až to lidi udivuje. Nejčastěji u nich prožitky nastávají při dušení, v důsledku topení, při topení samém nebo při těžkých astmatických záchvatech. Pediatrická stránka v problematice klinické smrti je, řekl bych, daleko zajímavější než stránka dospělého člověka, protože děti jsou 'tabula rasa'. Když ony něco prožijí, je to přesvědčivější, než když to prožije dospělý člověk, o kterém už máme pochybnosti, zda to skutečně prožil, nebo si to vymýšlí či si o tom někde přečetl. Zmíněná knížka R. A. Moodyho je jednou z neznámějších knížek a může si ji dnes přečíst naprosto každý. Dospělý člověk, který prožil klinickou smrt si pak může navodit stav, že si prožitek zpětně vybaví.

□ Do jaké míry je možné vámi právě zmíněné ovlivnění vlastní psychiky v souvislosti s navozením prožitků klinické smrti?

"To se nedá určit. Lidé si mohou naprogramovat svoji psychiku právě po prožitku klinické smrti. Souvisí to s přechodem k filozofování. Filozofové si také dokáží naprogramovat, že chtějí proniknout ke kořenům smyslu života. R. A. Moody ve své knize hovoří o tom, že lidé, kteří mají prožitek klinické smrti, obdivují filozofii, náboženství, lásku a učení, což je velmi pozitivní ve smyslu zrání lidské duše."

□ Jak by tedy lidé měli na klinickou smrt pohlížet?

"Stačí, když si přečtou R. A. Moodyho a víc o tom nepřemýšlejí. A ti, kdo jsou hloubaví, ať se oddají filozofii, a pokud mají náboženské cítění, necht' studují náboženství."

Vláda okrádá...

program armádního sboru je třeba, aby pan Mills byl za zločin stihán.

Tento úžasný čin vedl soudce okresního soudu U.S. Rogera Vinsona k tomu, že začal pochybovat o rozumnosti nařízení, podle něhož "Majitel půdy, který nasype čistou hlínu jako výplň části svého pozemku, může být uvězněn pro zločinné přestoupení statutárního zákona vypouštěním znečišťovacích prostředků do splavných vod Spojených států."

Mills má hojnost společníků. Gaston a Monique Roberge chtěli prodat prázdné stavební místo ve státě Maine, které měli třicet let ve svém vlastnictví. Potřebovali peníze na penzi a lékařské účty. Ale Corps of Engineers prohlásil majetek za mokřinu a řekl jim, aby odstranili hlínu, kterou místní vláda shodila na jejich pozemek několik desetiletí předtím.

To nařízení zabránilo možnému prodeji. Když Roberge žaloval o náhradu škody, federální agent napsal do záznamu, že "by bylo dobře usadit Roberga a mít ho za příklad." Podepsal svou krátkou poznámku jako "Jay Clement, MPO, dřívější správkař pro Maytag." O deset let později Corps of Engineers připustil, že nemá žádné právo rozhodovat nad tím majetkem. Ale Roberge, v té době 80 let starý a trpící nevléčitelnou rakovinou, nikdy nedostane své úspory zpět.

Pravidla o mokřinách nejsou jediným prostředkem jakého používá strýček Sam ke "kradení" domů. Přes 4,000 rozhněvaných obyvatel Texasu se shromáždilo pod horkým sluncem 27. srpna k protestu proti loupeživým přestupkům vlastnického práva zákonem - Endangeres Species Act.

Department of the Interior chce určit víc než šest milionů akrů soukromé půdy v Lone Star State (Texasu) za kritickou lokalitu pro "golden cheeked warbler", pěnice, černého medvěda a lišku - swift fox. To by zabránilo rezidentům dělat cokoli významného s vlastním majetkem, a pozemek by byl pro ně prakticky bez užtku.

Hněv občanů přiměl texaského generálního zástupce Dana Moralese k tomu, že hrozil soudem, provede-li Clintonova administrace svůj plán: "Jednoduše nemůže být zodpovědně prohlášeno, že kongres ... zamýšlel zmocnit federální byrokraty střední úrovně, aby jednostranně narušili práva soukromých majitelů v tak velkém rozsahu."

Texasská historie připravila pozadí pro konečné pobouření. Federální úředníci často dají majitelům "zabaveného" pozemku na vybranou: Prodat s velkou slevou sice jinak... Nemá-li vláda dost peněz, aby koupila majetek, který udělala bezcenným, obrátí se na "Land Trusts", soukromé organizace, které koupí a chrání oblasti divočiny. Federální úředníci požádají trusty, aby koupily "zabavený" majetek a ponechaly si jej do té doby až strýček Sam si jej bude moci koupit - za cenu se stědrou komisí. Nazvěte to "Zelený feudalismus": Vláda s pomocí honců na mimořádnou odměnu, okrádá chudé a dává to největšímu domácímu pánovi ze všech - sobě.

Center for the Defense of Free Enterprise (Středisko na ochranu svobodného podnikání) oznamuje, že největší pozemkový trust, the Nature Conservancy, dostal vloni přes \$78 milionů v prodejích od federální vlády - mnoho z toho a dokonale obranitelné koupě pozemků. Ale jeden z oblastních ředitelů vloni zvedl obočí a varoval občana: "Jestli váš pozemek nedáte dobrovolným vyjednáváním, doporučíme 'condemnation' (čili prohlášení za nevhodný k užívání). (Ústředí organizace později hrozbu odvolalo a omluvilo se.)"

Hnutí za vlastnická práva začalo kvůli takovým nespravedlnostem. V tomto roce se v kongresu objevilo nejméně šest návrhů zákona na ochranu majetku, a žadatelé navrhli podobné zákony od r. 1990 ve 44 státech.

Tito bojovníci oceňují zásadu, že Clintonisté, se svými řečmi o "nové pozemkové etice" nechápou, že soukromé vlastnictví podpírá individuální svobodu. Dům člověka nejen že je jeho hradem, je také záštitou proti hrabivosti státu.

Jako napsal před 200 lety Arthur Young: "Majetek obrací písek v zlato." Zdá se, že Clintonova administrace je teď odhodlána tuto rovnici obrátit.

"Polka pro dobré lidi"

VINOHRADSKÁ KAPELA, rozhlasoví kolegové, nahrála pěknou kazetu, kterou Otakar Pihrt poslal na český rozhlasový program manželů Pražákových v Clevelandu na udržení jejich české rozhlasové půlhodinky. Cena kazety i s poštovním je \$6.00. K dostání je na adrese: 1482 Larchmont Ave., Lakewood, Ohio, 44107. Objednejte si pravou českou nahrávku - nebudete určitě zklamáni. Děkujeme předem!

JOSEF KAJETÁN TYL

*Kusy mého srdce*POVÍDKY, NOVELY
OBRAZY, NÁSTINY
A ARABESKYNÁRODU ČESKÉMU
OBĚTUJE SE VŠÍ LÁSKOU
A S VEŠKERÝM SNAŽENÍM SVÝM
ODDANÝ SPISOVATELVLAST A MATKA
Novela

1.

Kde je můj syn? ...
Běda, urvaná je rozkoš
Má a zpráhlá pastva
Duše mé.

SMUTNOHRA

Byla neděle. Jasně a mírně hledělo nebe na rozkošnou krajinu, utichlou po šestidenním lopocení.

Na začátku bujně krásného údolí stál pěkný, výstavný dvorec. Tam se chystaly tři osoby na cestu do božího kostela. Byl to hospodář a majitel dvorce Podhajský, jeho rozšafná manželka, paní Kateřina, a milá schovanka jejich, květoucí Růženka.

Tři tyto osoby poskytovaly rozličného, ale stejně dojímavého pohledu.

Podhajský byl nevelký, trochu zavalitý muž, a zdraví jeho bylo tak pevné, že mu ani pětapadesátý rok, ani tělesné namáhání, ani duševní boje až dosavad neuškodily. Tvář jeho byla vážná, skoro přísná, a v denním, neustálém přilížení k obširnému hospodářství na slunci a větru opálená. Vzhled jeho jevil pevnost a neustupnou vytrvalost myslí, kterou se v každé případnosti života vyznačoval. Oči jeho nebyly odporé, ale pronikavé, a rády na všech věcech zpytavě utkvěly. Malá lysina nad zvráštělým čelem zvětšovala dojem vážné jeho podstaty.

Šat jeho, ačkoli sváteční, byl nadmíru jednoduchý, a člověk neznámý byl by v jeho krátké kazajce spíše nemajetného chalupníka nežli zámožného hospodáře hledal. On nenáviděl všechnu zevnitřní opravu, pokud se osoby jeho týkala; ačkoli jinak v životě ani sobě, ani lidem svým té nejmenší ujmy nečinil.

Paní Kateřina byla vzor domácí hospodyně a jedna z oněch tvorů ženských, ježto s pokladem srdce svého z hluku světského utíkají, aby ním skrovný okres tiché domácnosti tím hojněji obohatily. Duše její byla věčně tekoucí studně ženské dobroty a lásky.

Byla o deset let mladší nežli Podhajský, outlá, drobná postava, jemných tváří, laskavého pohledu. Z jemně modrých očí jejích hleděla citlivá duše a tichá, moudrá pováživost.

Šťastnějších manželů nebylo daleko široko. On byl pánem, ona paní — a přece řídil se jeden vůlí druhého. On ctil její měkkost — ona jeho sílu. Pětadvacet roků byli pospolu; ale ani jednoho večera neskončili denní svou úlohu, aby nebyly struny srdcí jejich líbezně souhlasily.

Třetí osoba, chystající se do kostela, byla sedmnáctileté děvče, ozdobené všim půvabem, jakový se v tomto věku po dospívající panně rozkládá. Byla domácí miláček, a opravný, skoro malebný šat její, pěkná směsice z kroje venkovského a městského, dokazoval obzvláštní péči, kterouž hospodyně i hospodář na ni nakládali...

Nyní stáli všickni tři již pohotově, majíce před sebou čtvrt hodiny cesty do nejbližší osady. Paní Kateřina dávala jenom ještě nejstarší děvečce některé rozkazy stran dnešního oběda — Růženka, s modlitební knížkou v ruce, hleděla oknem na cestu, a Podhajský popocházel se svou sukovitou holí již po světnici.

Vtom se klepalo na dveře.

JOSEF KAJETÁN TYL

„Ave! — Jen dál!“ zvolal hospodář, a do světnice vešel hubený, vytáhlý, asi třicetiletý človíček. Jeho modrý frak se žlutými knoflíky, přistříhnutý podle vlaštovčích vidliček, byl sice již na loktech do běla otřený, pod pažďím propocený — šedivé letní pantalonky byly o dva prsty krátké, zato ale dlouhými podšlapky nahoru vytažené; přece však bylo na něm jakousi strojivost viděti, a bažení jeho po uhlazeném zevnějšku bylo zvláště na bílé pikové vestě, na červeném polohebdávném šátku na krku a na žlutých rukavičkách pozorovatí. V ruce měl klobouk a tenounkou rákosku, s kterou skoro pořád zahrával.

Tvář tohoto človíčka byla nadmíru pohybná a téměř bez ustání se usmívající. Řeč jeho zněla sladko šeplavě, a celé tělo bylo nastrojeno jen k samým poklonám.

Byl to panský ranhojič z blízkého zámku.

„Vespolek dobré jitro a na celý den hojnost božího požeňání!“ řekl, sotva byl hlavu do dveří strčil.

„Ah, pan Koniček!“ uvítal ho Podhajský. „Dejž to Pán Bůh! — Již z Prahy nazpátek?“

„Již předvířem. Nebylo mi ale možno svou poklonu dříve složit. Nahrnuté práce — několik těžkých případů — *typus meridionalis*...“

„Co dělá náš Antonín?“ ptala se nyní domácí hospodyně, blíže přistoupivši. „Viděl jste ho, pane doktore? Mluvil jste s ním?“

„Viděl — mluvil!“ dosvědčoval panský ranhojič. „Neopominu zprávu podati. Zde ale,“ přitom hodil okem po služebné holce, „zde není rádo o takových věcech mluvit. Jak znamenám, chystáte se do božího kostelíčka — dovolíte-li, tedy vás vyprovodím, a na cestě vám povím, co jsem v Praze zpozoroval.“

„Snad ho nepotkalo nějaké neštěstí?“ ptala se paní Kateřina s propukávající starostí, a posílala děvečku do kuchyně.

Koniček se usmál. Vypadalo to, jako by se omlouval, a také jako by chtěl pečlivou matku potěšit.

„Nic — nic ho nepotkalo,“ řekl přitom, „žádné neštěstí, jak se obyčejně v životě říká, když se myslí na tělo a na zdraví. Jinak arci nemohu zapřít, že se malá změna s ním udála.“

„Tedy mluvte! Nekažte mi hodinu před božími službami,“ prosila nyní matka, „a nechtějte, abych přede tváří otce nebeského s nejistou, rozptýlenou duší státi musela!“

„To nemusíte, mnohovážená paní Podhajská,“ ušklebil se zase Aeskulapův miláček. „Věc není o sobě tak důležitá, aby vám nepokoj činila. Je to spíše malé zběhnutí z moudré cesty opatrného života, čehož se mladá krev snadno dopustí.“

„Aj, tedy jenom pořad nenabíjete, ale také jednou spusťte!“ přejal mu nyní Podhajský další slova ostře. „Nerozkládejte před námi své nabroušené nástroje, ale pusťte nám už raději žilou a uberte nám trochu krve. Co víte o našem Antonínovi? — Což by to bylo, abyste to hned se srdce svaliti nemohl? Tak něco velikého to přece nebude, aby se to pod domácí střechu nevešlo!“

„Nerád bych ale, abyste kvůli mně pozdě do božího kostelíčka přišli...“

JOSEF KAJETÁN TYL

Kusy mého ...

„Bůh nás nepožene k soudu, kdyžto z pravé a jemu milé lásky a starosti o své dítě o několik minut později přes práh jeho kročíme. Jen mluvit!“

„Nu, tedy spánembohem! — Ale to si vyprosím, aby proto ani jiskra vašeho hněvu na mne nepadla. Činím, co mi jen křesťanská povinnost káže. Také vy, rozkošná Růženko, ne račte střely hněvu svého na mne házetí anebo mě mrakem čela svého strašití, řeknu-li tu něco nemilého.“

„Vy byste jí za to stál!“ prohodil Podhajský brumlavě polo pro sebe.

„Co ráčíte?“ obrátil se k němu Koníček se svým obyčejným usměvem.

„Abyste pověděl,“ řekl onen rázně, „co vás pohnulo naši matce stran Antonína starosti působit?“

„Nu tedy vězte,“ odpovídal ranhojič, nutě se noviny svoje s tím nejdůležitějším posunkem tváří svých spojití, „tedy vězte: váš pan Antonín vlastenčí!“

To řekl a hleděl z jednoho na druhého s jakousi vítězoslávou. Ale slova jeho neměly žádného oučinku. Nikdo jim nerozuměl.

„Co že dělá?“ ptal se ho Podhajský pokojněji, než kdyby mu byl někdo o novém způsobu setby pověděl. Matka vrtěla trochu hlavou a dívka se nevědomky usmívala.

„Vlastenčí!“ opakoval Koníček krátce a trochu rázněji.

Podhajský se podíval na manželku, pak na dívku, potřásl hlavou, a uchopil se klobouku i hole, kteréž byl mezitím odložil.

„To nám můžete po cestě povědít!“ řekl k ranhojičovi. — „Věc vaše zdá se býti trochu zatemnělá; snad se nám pod šírou oblohou lépe vyjasní! Pojd, matko — pojd, a nedej si mysl marnými bubáky kaliti.“ ...

Podhajský byl vzorný hospodář, daleko široko známý pro své mnohostranné zkušenosti ve všech oddílech venkovské živnosti, byl poctivý muž, ctitel boží vůle a věrný poddaný. Co se ale mimo tento okres na světě dělo, to nebylo pro něj, a zůstávalo mu neznámo. On spojoval veškeré síly své jen k vyplnění úkolu, jakýž si byl co majitel výnosného dvorce pro svůj život vytýčil, a mimo to nehleděl ani nalevo, ani napravo. Hnutí národního ducha českého za let posledních — to mu bylo posud egyptskou tmou zastřené tajemství. Odtržky rozličných pověstí o češtině byly sice jako zaváté lupení i k němu doletěly; ale byly se jen ledva uší jeho dotkly — hloub neuvázly, nanelezajíce půdu příhodnou a vzdělanou ...

Nyní byli všickni tři domácí i s hostem na cestě do kostela. Kolem nich pnulo se bujné ošení, ženoucí do klasů — nad nimi pnula se modroskvělá obloha. Srdce poctivých lidí šířilo se rozkoší nad krásným, velebným pohledem.

„Teď můžete povídat,“ promluvil Podhajský k ranhojiči, „a myslíte-li, že nebudete se vším ke kostelu hotov, můžete si kus i po božích službách nechat. — Co že tedy dělá Antonín?“

„Vlastenčí,“ řekl Koníček, jako by měl radost, že jeho krátké, a přece důkladné i úplné odpovědi nikdo nerozumí.

„Ale u všech živých... ať neklejí!“ ozval se Podhajský již netrpělivě. „Copak je to? Co to znamená? Co to vlastně kutí?“

„Maří čas děláním pošetilých zámyslů a výmyslů,“ začal nyní člen zámecké honorace ohebným jazykem vykládati, „vyhazuje peníze za daremné české knihy, běhá po kafrnách s lidmi, kteří chtějí ubohé staré češtině na nohy pomoci, přítom ale takovým jazykem mluvějí a takovým pérem píší, že jim živá duše nerozumí: uvádí se v posměch před očima všech rozumných — upadá v podezření, že...“

„I toť aby do toho všickni živí dábli uhodili!“ zvolal starý ekonom, slyše tuto litanii domnělých přestupků.

„To že dělá náš Antonín?“ ptala se paní Kateřina tak malomyslně, jako by se již o vezdejší a věčné spasení jediného syna jednalo.

„Hlouposti vyvádí?“ ptal se otec dále.

„Do káfiren chodí?“ bědovala matka, rukama lomící.

„V posměch se vydává?“

„Do zkázy upadá?“

Aeskulapův miláček krčil ramenama a pokrýval tváře tím nejpodivnějším usměvem.

„I toť aby do toho všickni živí...!“ rozkřikl se Podhajský, pádnou hůl svou hluboko vedle polní pěšiny do kypré země zabodnuv.

„Rodičko boží!“ nařikala manželka jeho. „Mé ubohé dítě!“

Nyní nastalo ze všech stran trudné mlčení. V podivných pocitech brali se všickni dále...

„A to se jmenuje vlastenčí?“ prohodil konečně Podhaj-

ský zase otázku.

Koníček pokýval rychle hlavou. „To — i všecko jiné, co je s češtinou nějak spojeno!“ řekl přítom. „A to bývají věci ještě mnohem horší. Nepozorný, lehkověrný člověk upadá přítom mezi lid, jež ani nezná, a má s ním býti hned jako s bratřími. Hlava i srdce vznáší se přítom nad nebezpečnou propastí — a já viděl pana Antonína ve společnosti a slyšel o něm věci vypravovat, že mě spravedlivý strach pojal. Co byste řekla, moje rozkošná,“ obrátil se nyní k schovance Podhajských, „že i na vás nějak zapomíná?“

Dívka sklopila oči, zarděla se a pak zbledla.

„Cože pravíte, pane doktore?“ zděsila se Podhajská. „Jakou to vinu uvalujete na dítě mé?“

„Následek jeho vlastenčení,“ kroutil se Koníček, žalobu svou nejsladším hláskem omlouvaje. „Seznámil se — jak dozajista vím — se sladkou ochechulí, a dává si teď od ní rozkošné písničky zpívati.“

„Pane! — to je lež!“ zvolal poctivý hospodář, úplnou důvěru v syna svého klada. — „To je utrhaní!“

„Nazývejte si to, jak se vám líbí,“ usmál se Koníček, tenounkou svou rákosku v obou rukou ohýbaje, „já nemohu jinak mluvit. Ostatně je to věc přirozená — protože vlastenčí.“

„I ať si třeba čerty kuje!“ odsekl rázně Podhajský — „to se mu promine; vždyť je mladá krev a musí také vybouřit. Že by ale tropil daremnosti — to mi, pane, ne-namluvíte!“

„To ne!“ zvolala nyní manželka jeho živěji, z hlubokosti žalu a užasu svého mocně se vypínajíc, a jemné oči její zanítily se blahonadějným plamenem. „Já vychovala dítě své v boží bázni a v lidské kázni — já své dítě znám, a raději pustím od víry ve svou blaženost, nežli bych uvěřila, že se mé dítě daremností dopustí!“

Hbitě chopila jí po těch slovech Růženka za ruku, a tiskla jí křečovitě svými outlými prsty. Líbý ruměnec rozlil se po tváři její, a oko její navlhlo radostnou slzou.

„Nelekej se toho, zlaté dítě,“ promluvila k ní outlocitná žena, „měj pevnou víru, milá děvečko. Antonín je můj syn, a já vím, jak jsem ho vychovala.“

„Dobře, pěkně — jakž to mohl celý svět viděti, dokud rostl panáček před vašima očima,“ začal zase Koníček šeptati; — „a já jsem toho pevného přesvědčení, že by byl tou cestou dále šel, kdyby nebyl mezi vlastence upadl. Ale což se budu tady s vámi hádati, když nechcete mým slovům nijakou víru přiložit? Pochopuji arcí, že byste na syna svého nerádi něco připustili, jako každý rodičové...“

„Pane, to není pravda!“ ozval se nyní Podhajský hlasem vážným. „Ne jako každý — tedy i nemoudří rodičové; ale jako lidé, kteří vědí, že svou povinnost vykonali, a kteří by sami nad sebou žalobu pronesli, kdyby neměli krev svou k dobrému konci přivést.“

„Nu, tím samým!“ řekl nato ranhojič. „Právě proto jsem vám také pověděl, na jaké cesty pan Antonín zabíhá — protože vím, že na něj pěkně naděje budoucích dnů svých skládáte, že jste v něm takořka celý svůj život založili — a že bych nerád, aby se tak nadějně vzházející símě na panu synovi daremně zmařilo.“

„Vy tedy pořád ještě na své žalobě stojíte?“ ptal se Podhajský, pronikavě oči své na zlého novináře upínaje.

„Žádné žaloby, vážený pane Podhajský,“ kroutil se tento pod jeho vzhledem, „pouhé zprávy o věcech, které se vskutku tak a nejinak vynacházejí, které jsem na vlastní své oči viděl, a o kterých tedy pravdivě mluvití mohu.“

„No — však uvidíme!“ vyrazil Podhajský ze sebe v návalu vzmahajícího se hněvu.

„Co uvidíme?“ ptala se rychle manželka jeho. — „Máš něco na mysli?“

„Mám!“ posvědčil onen. — „Ale teď toho nechme, matko! Tuhle stojí dům boží — tam se nám v duchu zableskne, že budeme vědět, co činiti.“

„To doufám také!“ doložila zbožná žena s hlubokým povzdechem.

Mezitím šeptal Koníček ještě něco tichému děvčeti; nenacházel ale žádné odpovědi a žádného oučastenství.

2.

... S tebou smím — o slasti,
Bodromyslně k velké duše vlasti
Dokonání během letěti.
Bláze mně!

PURKYŇE DLE SCHILLERA

Parní loď vracela se z Drážďan do Prahy. Byla tichá, vlažná noc, temně modrá obloha rozepnutá nad krajinou jako nesmírné, tisícem a tisícem hořících lamp přeplněné klenutí. Běhy tonuly v magickém osvětlení.

Pokračování příští středu

Jak skončí naše...

prakticky přes noc. Často zůstali ve státním aparátu na rozhodujících místech. Třeba se změnami: bývalý velvyslanec se stal ministrem a obráceně, a ministr kancléřem prezidenta, a tak dále. Vše dle starých známých komunistických pravidel hry "škatule škatule hejbejte se z místa na místo."

Z řetězů komunistických mučirek, se staly hedvábné, sametové (a třeba zlaté) kalouny nových struktur. Manipulování člověk dosáhlo nejvyššího možného stupně dvacátého století. Bombardování mozků masmédií v rukou neokomunistů a nepřátel národa je neúprosné.

Proto všechno to co se skutečně děje není vždy snadné rozeznat ani lidem inteligentním a s vysokoškolským vzděláním, natož lidem s menším přehledem. Dnes nic není to za co se vydává... Na druhou stranu v národě, který byl nejdříve třista let a nyní znovu přes padesát let v různých porobeních není obtížné získat bezpáteřné slouhy.

Nový komunismus stejně jako ten starý, neunes samozřejmě žádné skutečné odpůrce. A tak slyšíme, že exil je k tomu co se děje doma "příliš kritický". Proto se neokomunistický režim snaží koupit poslední odvážné a svobodně myslící lidi v exilu, aby se mu dařilo národ lépe a nekonečně manipulovat. Pokouší se je koupit za cenu pár dekagramů kovu medailí a papír generálských dekretů. Snaží se svázat novými hedvábnými a třeba zlatými kalouny důstojnických a generálských lampasů. Prosím všechny, kterých se týká a celý národ, který se o svůj život ještě zajímá, aby zvážili dva následující dopisy.

Dopis Dr. Koblíhy panu mjr. gšt. Kašparovi z 3.9.1994

Vážený pane majore,
poslední dopisy jsme si vyměnili v lednu 1993. Jejich kopie jistě máte v pořádku založené v archivu, a možná že si i pamatujete obsah.

Vážil jsem si Vás i přes Vaše invektivy proti mé osobě. Byl jsem ochoten něco snést pro společnou cestu exilu. Byl jsem rád, že alespoň Vy zůstáváte neochvějný před náporom neokomunistické vládní garnitury v Praze, která potřebovala a stále potřebuje zkorumpovat exil k mlčení (zacpat ústa poctami, me-lailemi a hodnostmi), aby se jim doma lépe dařilo manipulovat národ. Kdyby už by ani exil, lidé žijící ve svobodě, nezvedli hlas k odporu ke svinstvům, které se proti našim spoluobčanům doma a proti národu vůbec dějí, bylo by to velmi zlé.

Proto mne potěšil závěr Vašeho dopisu z 24. listopadu 1992, který zde uvádím:

"Nevím, kdo Vás navedl, abyste mně nazýval plukovníkem, protože jsem toto povýšení vrátil doporučeným dopisem Dienstbierovu poskokovi, tehdy ještě ministru obrany, žurnalistovi a soudruhovi Dobrovskému. Snad mne to zachránilo od "zkorumpování". V Praze není nikdo, kdo by měl právo mne "rehabilitovat", natož "rehabilitovat" za mou aktivní účast v III. odboji, který dodnes není doma uznán.

Zůstávám proto i nadále

Váš

M. Kašpar"

Tím více mne udivilo když jsem četl ve Zprávách z farnosti - srpen 1994 tuto zprávu:

"9.7. se shromáždilo několik stovek legionářů - převážně členů ČsOL - na pražském Václavském náměstí, aby si připomněli svá působení na bojištích obou světových válek. Na večerním setkání předal ministr obrany 10ti plukovníkům-bojovníkům z 2. světové války dekry, jimiž byli prez. Václavem Havlem povýšeni do generálských hodností - z našich jsou to: Míla Kašpar, Karel Pospíchal a Vladimír Soukup."

Je to pravda? Na Vaši odpovědi velmi záleží.

S přátelským pozdravem

Dr. Koblíha

Odpověď pana majora generála M. Kašpara, jako předsedy Československé obce legionářské v zahraničí, Dr. Koblíhovi z 23. září 1994

Pane doktore,

děkuji za Váš zájem, projevený Vaším dopisem z 3.1.1. ve spojitosti s mým jmenováním do hodností generála. Stalo se tak na návrh nynějšího ministra národní obrany Ing. Antonína Baudyše (KDU-ČSL), předložený předsednictvu vlády, v čele s Václavem Klausem.

Předseda vlády s návrhem souhlasil, podepsal a v červnu tohoto roku poslal dekret k podpisu prezidentu republiky, k formálnímu podpisu Václavem Havlem.

Zřejmě nebylo ani v moci mého "přítele" soudruha Luboše Dobrovského, tiskového ataše KSČ v Moskvě v r. 1968, odstraněného z funkce ministra obrany koncem roku 1992, zastavit. Skutečnost, že si prezident Havel nechal nebo dal nasadit do funkce šéfa prezidentské kanceláře právě Dobrovského, potvrzuje náš a zdá se všeobecný exilový názor na vlastnosti, které jsou u nynějšího a jakéhokoliv představitelů státu naprosto nežádoucí.

O jmenování jsem nikdy nežádal a proto, chcete-li se dovědět důvody mého jmenování, doporučuji Vám, abyste se obrátil na shora

vedená místa a činitele. Možná, že se dovíte, že jsem - po strance vojenské - podmínkám vyhovoval (ovšem za jiných okolností) už anebo nejpozději v roce 1954. Ty podmínky byly v roce 1948 splněny, t.j. 2 roky Vojenské akademie v Hranicích, velení praporu za mobilizace 1938, British Staff College, velení praporu na frontě a Vysoká škola válečná v Praze (gen. Liška).

S pozdravem M. Kašpar

DOVĚTEK:

Kritický čtenář si už jen z výše uvedených dopisů udělá svůj názor. Já s vnitřní znalostí situace musím dodat. Jsem z vojenské rodiny a tedy vím, že generálská hodnost je životní metou každého vojáka. Proto bych tolik rád panu generáloví Kašparovi blahopřál, kdybych za jmenováním a poctami neviděl cestu manipulace neokomunistů. Konečně i generál Kašpar sám naznačuje, že si je "vlastností" prezidenta Havla vědom.

U mjr. gšt. Kašpara bychom mohli zvláště zvážit všechny zásluhy a podmínky pro jmenování generálem. Mohli bychom zvážit že jmenování navrhl Ing. A. Baudyš CSc., ministr národní obrany. Lidovec, který byl z funkce ministra právě sesazen.

Kdybychom byli ke svým životním zkušenostem a politickým skutečnostem v České republice slepí, mohli bychom blahopřát generáloví Kašparovi, že jeho odborné a vojenské zásluhy potvrdili i jeho, moji a naši nepřátelé.

Jistě, každý ale může vycítit, že neo-komunisté (V. Klaus, V. Havel via "ober" komunista Dobrovský) potvrdili generálský dekret ne pro Kašparovy vojenské zásluhy, ale proto, že si předsedu ČSOL chtějí zavázat, koupit a posleze aby jim sloužil, nebo alespoň mlčel. Tolik by potřebovali vědomosti ze Západu (Pozor! Už si nejednoho důstojníka ze Západu přizvali ke "konzultacím"). Tolik usilují o pomoc a známosti ke vstupu ČR do NATO. Zkoušejí všechno! Možná, že se všichni zmýlí.

Zároveň nemůžeme ale zakrýt, že přijetím generálské hodnosti právě mjr. gšt. Kašpar, náš exil a celý národ postavil před velký lidský, morální a politický problém. Stejně takový jako když Francie soudila maršála Petaina, kdysi národního hrdinu, obránce pevnosti Verdunu. Jak toho soudil gen. Kašpar a celá ČSOL?

Musíme se rozhodnout! Nebo se chceme zřítit všichni a do jednoho žlabu politické schizofrenie a úděsných důsledků?

Odpověď nám možná poskytne v budoucnosti sám gen. Kašpar až skutečně do hloubky pozná co za generálským jmenováním bylo. On sám a s ním ostatní mají stále možnost (a jsem přesvědčen že budoucí vývoj situace v ČR dá očividnou příležitost) bezcenné papíry a medaile vrátit.

Mjr. gšt. Kašpar vynikal znalostmi historie, dokonce ji vyučoval. Uznával redaktora Mokrého, ctitele Palackého. Jsem přesvědčen, že kdyby redaktor Mokřý (de facto politický poradce ČSOL) dosud žil, rozmluvil by všem legionářům a exilu přijetí poct z rukou neokomunistů. Jak? Velmi snadno. Odcitoval by jim "Zprávu o povolání do ministerstva" podanou Národnímu výboru dne 12. května 1848, tak jak ji pronesl František Palacký, Otec národa. Jeho Promemoria začíná:

"Nebažím po jiné cti, leč po té, abych slul mužem poctivým. Poctivost žádá především otevřenost a netajivost, úplnou srovnatelnost v řečích i skutcích, musíme mít napřed pevné přesvědčení, a pak jednati podle něho."

Slavné Promemoria končí: "... pak musím.. přednésti určitou žádost, aby se upustilo od mého povolání do ministerstva."

Pro Palackého bylo pozvání min. předsedou baronem Pillersdorffem k tomu, aby převzal císařské a královské ministerstvo vyučování, jistě vysokou osobní poctou. Uznáním jeho odborných vědomostí a zásluh o historické vědy. On ale cítil, že v době "rašení národů", za vším je pokus o zkorumpování jak jeho, tak o zmanipulování celého našeho národa... proto nepřijal!

Národe, řid' se Palackým, sud' se Palackého metrem, a budeš žít ve věčné cti jako on!

Westchester Inn
RESTAURANT
American-Bohemian Cooking

Ochutnejte
typická jídla
československé
kuchyně
a vynikající
americké
speciality
v bohatém
výběru

Traditional
Czechoslovak food
for all tastes and
budgets

3069 S. WOLF ROAD, WESTCHESTER, IL 60154
(31st Street & Wolf Road - Westbrook Shopping Center)
Phone: 708-409-1313 • Fax: 708-409-1391

Dine in or carry out - Catering

KORUPCE, ZNEUŽÍVÁNÍ MOCI A ZMĚNA REŽIMU

Denní Hlasatel 9
2. listopadu 1994

Zdeněk Zbořil

Definice pojmu: korupce, jako kažení veřejného života vč. úplatkářství. Vybočení ze zvyklostí, porušení mravů. Crimem ambitus - zločin zaujatosti, stranickosti, ale i kupování volebních hlasů a získávání neoprávněných výhod na úkor občanů.

Strach z korupce nám dává zapomenout, že se jedná o jeden z nejstarších jevů politiky, skoro láká říci, že jeden z podstatných politických jevů. Od dob, kdy máme první zprávy o existenci určité společenské organizace, kterou můžeme nazvat státem, máme také první zprávy o zneužívání moci politické i ekonomické, o "korumpování" státních úředníků, vojáků a dokonce i samotných vladařů. Nejsou to tedy jen ti trochu dobromyslní braši v podání Nikolaje Alexejeviče Gogola, kteří dávají, v očekávání, že bude přijato, ale mnohem rafinovanější a nebezpečnější aktéři politických procesů, než si chceme připustit. Ve starém Egyptě, mezopotámských státech, v Číně, Indii, kdekoli, kde se vyvinula struktura státní moci, můžeme zaznamenávat, bez ohledu na další kulturní, sociální, ekonomické i psychologické rozdíly, stále velmi podobné, téměř identické pokusy o kažení mravů, korupci a zneužívání moci. Znají je primitivní kmenová společenství, historické asijské velestáty, středověké i novověké evropské státy lišící se od sebe formou vlády (od primitivního patrimonialismu přes autokracii, osvícenský absolutismus i moderní měšťácké nebo liberální demokracie), ale nikoli úsilím o zneužití moci.

Slovem korupce se odedávna nazývalo v latinou dotčených společnostech "kažení veřejného života", a corruptio původně znamenalo zkázu, kažení, porušení, ale také stav zkaženosti, zvrácenosti. Corruptor neboli kazitel, svůdce a porušitel, se postupně stal kazitelem obecných dobrých mravů, rušitelem a tím kdo zvrací řád. Samozřejmě také od nepaměti se tím myslelo především uplácení a brání úplatků, tedy podplácení, úplatkářství.

Bylo to především vybočení ze zvyklostí, porušení dobrého chování souvisejícího s mocí, ať již politickou nebo ekonomickou, úsilí o její zneužití.

Dvojitý význam slova korupce, jako zneužití moci a jako podplácení, známe z mnoha evropských jazyků, ale právě v češtině a ruštině nebo polštině se latinizovaná podoba slova používá k zdůraznění úplatkářství. V češtině však pod slovem korupce, s důrazem na latinský původ slova, jakoby již tím šlo o nepatřičnost, se myslí především úplatkářství, podplácení a získávání výhod za úplatu.

Zajímavé je, že Sukův nejmodernější český slovník kriminálního slangu nezná ekvivalent pro uplácení, korupci a dokonce ani protekci. Spíše to ovšem vypovídá o faktu, že korupčníci jsou tradičně soudně nepostizitelní a ve věznicích jich není tolik aby dokázali přispět k tvorbě jazykového specifika.

Ale lidová a hovorová čeština mají bohatý vokabulář týkající se úplatkářství i zneužívání moci. Téměř již národopisné "strčit za vestu" či "kdo maže, ten jeden" a obdobné "podmazat", "podmáznout" či dokonce i "zamáznout", má už modernější podoby jako "pokrejt, polepit Smetanou" či post-federální "dát babičku" (uplácet novou pětisetkorunou s portrétem Boženy Němcové). Nepostrádají jistě poetickou vynalézavost, ale spíše jen lidových básníků, než zkušenějších a pragmatičtějších profesionálů, kteří pracují s finančními objemy několikařádově vyššími jejichž komunikace je často umožňována nonverbálními sdělovacími prostředky.

Legalistické a morální hodnocení: Korupce a zneužívání moci jako historický, kulturní fenomén od dob předřímských až po moderní státy s různými typy vlád. Porušování zvyklostí a právních norem.

Již tedy dávno v minulosti korupce znamenala vybočení ze zvyklostí, porušení mravů a v souvislosti s mocí, ať již politickou nebo ekonomickou, zejména její zneužití.

Gogol, prý inspirován k napsání Revizora i Mrtvých duší Puškinem (1836) zpopularizoval v našem kulturním prostředí střední a východní Evropy význam téměř jediný: Bere! (jak dokonale ve Fričově zpracování Revizora s Vlastou Burianem předvádí Jaroslav Marvan v postavě nutného protipartnera). Chlestakovovi musí být úplatek dokonce přímo vnucen - to je také jeden z nezbytných rituálů, ale tato hra má svoje různé varianty. Liší se jedna od druhé více méně jen díky kulturnímu stavu bezprostředního okolí.

Legalistická hodnocení korupce jsou v mnoha právních řádech evropských i neevropských států velmi obdobná. Naše známé paragrafy 160-162 definují přijímání úplatku, podplácení a nepřímé úplatkářství vždy v souvislosti s věcí obecného zájmu či s působením na veřejného činitele. Navíc ještě paragraf 158 (zneužívání pravomoci veřejného činitele, s cílem "opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch") či méně známá ale velmi aktuální ustanovení o pletichách při veřejné soutěži a veřejné dražbě (paragraf 128a,b,c.) obsahují negativní posouzení korupčního chování a jednání (ve smyslu zneužití

moci, kažení mravů či staročeského porušování obecného dobrého) a tak je problém soudního rozhodnutí podstatně podmíněn především výsledky vyšetřování a dokazování.

Chápání korupce jako fenoménu kulturního je běžné a myslí se tím, obvykle, protichůdnost normativních a oficiálních standardů, zejména však v chápání představitelů veřejné části společnosti, jejich výkladu hodnot a jejich interpretaci politických cílů jako služby veřejnosti. Co nejjednodušeji je to jiné chápání zásad politiky jednotlivcem a společností, politikem a občanem, sice participujícím na politické nebo ekonomické moci, ale majícím k jejímu zneužití zcela jiné možnosti než politik.

Všechna nelegalistická hodnocení obvykle definují chápání konceptu korupce na "zneužití veřejné moci s cílem dosáhnout soukromého zisku". Právě slovo zneužití je důležité, protože z dějin známe řadu případů, kdy se vladaři, aristokracie a moderní ekonomicky silné sociální vrstvy obohacovali (ve srovnání s jinými skupinami nebo jednotlivci), avšak nečinili tak tím, že by porušovali platné zvyklosti nebo zákony.

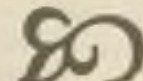
Jde tedy o fenomén, který se historicky vyvíjel, byl a je součástí politické kultury. Jde o jev skupinově psychologický i obecně kulturní. Korupce předpokládá existenci úřadů a institucí, které mají povinnost nakládat s mocí nebo bohatstvím (až již materiálním nebo duchovním) nebo s jejich zdroji a tato činnost skýtá možnost jednotlivcům nebo skupinám dosahovat soukromého, individuálního a někdy původně nezamýšleného prospěchu.

Historicky jde o záležitost jednoduchou. S rostoucí mocí státu, lhostejno, jednalo-li se o římské imperium, čínské císařství, staroíránskou despotii, fenické námořní osady, řecké městské státy a později třeba klasické kolonie evropských států, vyvíjely se státní instituce i státní správa a stanovovala se stále přesnější pravidla jejich činnosti. Tato pravidla, někdy zákony, někdy jen obecně přijaté zásady, někdy jen předpokládané a možné dohody, byly porušovány v zájmu a prospěchu jednotlivce nebo skupiny na úkor obce. Tak byly dějiny svědky zneužívání moci soudní, výkonné a někdy i zákonodárné. Vždy šlo nejen o porušení práva, ale i určitých zvyklostí a nedbání mravních hodnot, a lze říci, že ani nebyly důležité příčiny a povaha jednání, které ke korupci vedly.

Typy korupce a kritéria pro její posuzování: korupce individuální, instituční a systémová - jako typy. Veřejný zájem, veřejné mínění a právní normy - jako kritéria.

Starověké státy stejně jako moderní státy novověku a 20. století, bez ohledu na kulturní, psychologické a sociální rozdílnosti, znají stále stejný problém: kořistnictví jednotlivců a skupin na ostatních členech pospolitosti, kteří určité zásady, normy a pravidla uznávají, zneužívání důvěry v přijaté zásady a uznaná pravidla, starosvětsky řečeno: kažení dobrých mravů a kažení, korumpování společenského pořádku.

Pokračování příští středu

 ETHNIC RALLY FOR
GOVERNOR JIM EDGAR

SUNDAY, NOVEMBER 6TH AT 1:30 P.M.

**13 COLONIES BANQUET ROOMS
8301 W. BELMONT AVE.
(BELMONT & CUMBERLAND)
RIVER GROVE, IL 60171**

COME MEET GOVERNOR JIM EDGAR

**ETHNIC DESSERT TABLE
LIGHT REFRESHMENTS SERVED**

EVERYONE IS WELCOME!

**FOR FURTHER INFORMATION
CALL (312) 372-9090**

 SPONSORED BY ETHNIC COMMITTEES
TO RE-ELECT GOVERNOR JIM EDGAR

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL
Cermak Road Realty
6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL
Tel.: 708-484-4800

Od dubna letošního roku máme možnost přes computer dostat informace na každý pozemek v prodeji od Jižního Chicaga až na hranice Wisconsinu.

Mohu prodat kdekoliv.

FOR SALE

LINCOLN PARK - 84 unit apartment building. Only \$195,000 down, 629 Deming Place, Chicago. Matanky Realty (312)-337-1001.

ZAMĚSTNÁNÍ

Slovenka hledá práci na opatrovanie starších a nevladných ľudí. Na 6 dní v týždni. Rozprávam česky, slovensky, maďarsky a poľsky. Volat možte na telefon 708-485-9417.

HELPER

For carpet cleaning co. Own transportation necessary. Must be reliable, hard working, honest & have complete command of the English language. Call: 708-636-8878 after 5pm to 9pm Mon. thru Fri. Please respond in English.

SEZNÁMENÍ

Moravák, 39 let, 178 cm, žijící 9 let v New Yorku, rád by se seznámil s hezkou ženou, nekuřačkou, rodinného typu. Zájmy: příroda, sport, beach, music. Foto vítáno a nějaká znalost angličtiny rovněž. Zn. Česka nebo Slovenka.

PŘEKLADY

Překládáme a osvědčujeme: rodné listy, osvědčení o úmrtí, diplomy, atd., z češtiny a slovenštiny do angličtiny. A.P. Horák, 373 N. Western Ave., Room 7, Los Angeles, CA 90004, tel. 213-464-1249.

Kde možno koupit HLASATEL:

- **Minařik Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Minařik II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Austln a Čermák Rd.**
Cicero - stánek
- **Prague Sausage & Delicalessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn — stánek
- **Čermák Rd & East Ave.**
Berwyn — stánek

HELP WANTED

HELP WANTED

\$5/hr. starting. Apply in person. Burger King - Westchester, 11124 S. 31st. Ave. or call (708) 531-1211 for an interview.

HELP WANTED

Dumpling Villa Restaurant in Villa Park hiring waitresses. Call (708) 834-9565.

HELP WANTED

TOOL & DIE MAKER wanted for Houston, TX mfg co. Min. 10 yrs. exp. as a tool & die maker & refs reqd. Fax resume to: 713-672-7620, or call Crow Mfg Corp. Houston TX 713-672-7533 to arrange for an interview.

HELP WANTED

SALES - Stop working for someone else. If you don't have a plan for the future, your chances of financial security are low. Rare opp. to build your own biz. No investment now or later. Earn six fig. annually. English essential, bi-lingual a plus. Call Mr. G: 708-449-7000.

HELP WANTED

Little Europe Restaurant hledá pomocnou sílu na výdej do kuchyně. Dobré pracovní podmínky. Zaučíme. Tel. Brookfield (708) 485-1112 nebo Bloomingdale (708) 894-8030.

CZECH US OUT

Hand cut crystal, Tupesy and Modra ceramics, Royal Dux porcelain, Folk dolls in costumes, Pewter, Jewelry, Gold decorated vases, decorated colored glasses. Call (708) 913-7755 or visit our store - Bohemian Crystal and Gift Importers Inc. at 212 Robert Parker Coffin Rd., Long Grove, Illinois 60047.

Bring this add for 20% off.
FACTORY DIRECT!

HŘBITOVNÍ LOTY:

FOR SALE
WOODLAWN CEMETERY - 2 grave - sites, both \$700. Tel. (708) 484-6075 or 795-6574.

Naše písničky nezahynou

Půlhodinku hudby z naší vlasti vysílá Jerry Jirák na stanici WCEV 1450 AM každou středu a pátek v 8.05 večer.

P.S./WASHINGTON

a column by
U.S. Senator Paul Simon of Illinois

Exciting Times at Chicago State

One of the most exciting college campuses in the United States today is Chicago State University.

Located on the south side of Chicago, it is in a neighborhood that is predominantly African-American, and its student body reflects its location. More than 83 percent of the students are African-American, 3.5 percent are Hispanic and 9.8 percent are white.

An above average number of the students come from schools that are struggling, come from homes where economic survival is difficult and frequently come from homes where hope is minimal.

The president of the school understands what it means to struggle. Dr. Dolores Cross has the right educational credentials - Ph.D. from the University of Michigan,

former associate provost at the University of Minnesota - but equally important are her non-academic credentials.

At the age of 19 she was

working as a clerk and was pregnant with her second child. Those 19 years included a period of several months of homelessness as a 13 year-old. An African-American, she understands the problems minorities face and she also understands the difficult struggles that many others in our society confront.

And she is determined to help. In the less than five years she has served as president of the 9,300-student university, she has:

- Increased the enrollment of full-time students at Chicago State by 74 percent.
- Improved the retention rate of freshmen who are still in school after two years from 36 percent to 50 percent.
- Increased the retention rate of male freshmen over a three-year period from 32 percent to 40 percent.
- Expanded library hours and reduced class size.
- Stimulated the faculty to make extra efforts to work with

struggling students who have come from schools that have not prepared the students academically for college.

• Seen her school receive national awards for nursing and mathematics.

• Followed through on those who have dropped out from the university, primarily for financial reasons, and now an astounding 82 percent say that they hope to return to Chicago State to finish their education.

• Has raised academic demands in a variety of ways so that, for example, all the students who have completed the Chicago State pre-engineering course and then enrolled at the University of Illinois at Chicago or Illinois Institute of Technology are on the dean's list for high academic achievement.

• Established the Gwendolyn Brooks Center honoring the distinguished poet, housing

her collection at Chicago State and stimulating young poets and writers.

The list goes on and on. The fastest growing university in Illinois, it distinguishes itself particularly for helping students who often would be discouraged from even trying at other schools.

The *Chicago Tribune* has called Chicago State University under Dr. Cross's leadership "Success U."

But what is truly exciting in this school is not the growth in the number of students, but whom it is helping and how the school is helping them.

Chicago State University does not have a high profile among the nation's colleges and universities, but it should, and if Dr. Cross keeps this up, it soon will.

And little of all this good work would be possible without the federal financial aid program for students.

It is good sense for the nation to invest in our future.

The fastest growing university in Illinois, Chicago State distinguishes itself particularly for helping at-risk students.

EUROPEAN VILLAGE

6531 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL. (708) 788-4500

MÁME VELKÝ VÝBĚR IMPORTOVANÉHO ZBOŽÍ Z EVROPY

Níže uvedené knihy jsou nyní k dostání za sníženou cenu:

- Československo - obrazy země, dějin - velký formát 35.00
- Poklady minulosti - umělecké a historické památky Československa 30.00
- A. Mucha - 135 vyobrazení - text v 6 jazycích - velký formát 60.00
- Dětská bible - velký formát, barevné ilustrace 25.00
- Vaříme zdravě a chutně a hospodárně - velký formát 15.00
- Slabikář vaření - 4 sešity 7.50

Navštivte náš obchod - rádi vás obsloužíme

Obchod otevřen od pondělí do soboty
od 9.00 a.m. do 5.30 p.m.

OBJEDNÁVKY VYŘIZUJEME PO CELÝCH USA A KANADĚ

Patologický nález

František Růžička

Slova o tom, že leckterý patologický nález může být málem zhoubný, byť by jej laboratorní zkouška následně nepotvrdila, uzavírají na stránkách JČL (19.9.) "případ" MUDr. Karla Blažka, který byl svého času ředitelem českobudějovické nemocnice (NsP III). Následně se jeho jméno objevilo v seznamu Necenzurovaných novin, po mnoha osobních problémech ze své funkce odstoupil a začal se dovolávat pravdy soudní cestou.

Protože MUDr. Karel Blažek je zařazen na kandidátce Strany podnikatelů, živnostníků a rolníků ČR (pro město České Budějovice), je potřebné přidat ještě i další slova, neboť několikařádková citace o tom, že není evidován jako osoba uvedená v § 2, odst. 1. písm a) nebo b) zákona č. 451/91 Sb. není a nemůže již nikdy být dostačující a životní satisfakcí. Za podobnou životní smyčku kolem krku můžeme považovat i nedávno uzavřený soudní spor bývalého poslance Jana Kavana.

Je tragedií lidských osudů, že tento stát dopustil pod taktovkou svých mocných to, co dopustil. Lidské tragedie jsou v tom, že na nečistou politiku vysokých státních představitelů doplatili především poctiví lidé, zatímco ti, kteří přisluhovali a spolupracovali s klidným svědomím a za pevně vyměřený žold, zůstali nepotrestáni a veřejnosti neodhaleni. V mnohém si bereme příklad ze svého západního souseda, z Německa. V tomto jsme si příklad nevzali. Vůdci zůstali skryti a nepotrestáni, v mnohých případech dokonce odměněni. Proto jako podnikatelé organizovaní v Klubech SPŽR ČR nemůžeme souhlasit s dřívějšími diskusemi na toto téma a současným zahráváním této otázky do autu.

Vedl-li někdo z novinářů na stránkách JČL polemiku, pak to bylo v tom smyslu, že zveřejnění seznamů není k ničemu dobré. Omyl. Zveřejnění seznamů s možností obhájit se u těch, kteří žádný vázací akt nepodepsali, či podepsali pod komunistickým nátlakem (např. kněží s výhrůzkou odebrání státního souhlasu) by naší polistopadové morální devastaci určitě ulehčilo. Takto nám zbyla v podobě současné a nechvalné. A protože vše souvisí se vším, pak tato otázka souvisí s názorem paní a "bývalou nomenklaturou", kterou šéfredaktor uvedl o odstavec výše. Špína nám zůstala.

M O J E P A M Ě T I

ČESKOSLOVENSKÁ ANABASE
ZPĚT NA URÁL PROTI BOLŠEVIKŮM
ADMIRÁL KOJČÁK

Podplukovník Ušakov zanechal část Barnaulců posádkou v pobřežní části vesnice a ostatní síly postupovaly dvěma kolonami směrem ke stanici Posolské. Vzhledem k situaci podplukovník Ušakov nařídil, aby nebyl jeho příchod prozrazen bolševikům, sejmuti odznaky a vydávati se za rudogvardějce. Tak Istí a bez hluku obsazena stanice Posolská, kde byly ihned odzbrojeny nic netušící bolševické hlídky a zatčen velitel stanice. Dvě roty Barnaulců byly rozestaveny na ochranu dráhy a přilehlé části vesnice, druhé dvě roty vypraveny směrem k nepříteli k zastávce č. 19. Rota poručíka Janečka obsadila vrchy asi 5 km východně od stanice, aby chránila naši výpravy proti Verchně-Udinsku a poškodila trať.

Brzo dostavily se první úspěchy. Vlak rudých, vezoucí z Verchně-Udinska na bojiště dělostřelecké náboje, výzbroj a potraviny, vyjel z kolejí na místě, kde námi byla rozebrána trať a jeho malá posádka se rozběhla. Velitel vlaku byl zajat a podplukovník Ušakov jeho jménem požádal ve Verchně-Udinsku, aby byly poslány další třaskaviny pro frontu. Asi ve dvě hodiny odpoledne zazněla kanonáda od Mysové. To byla první československá námořní bitva. Vracejíce se totiž od Posolské do Listveničného, aby obstaraly potraviny obchvatné skupině, naše lodi zajely trochu jižněji k přístavu Mysové, kde pozorovaly zvláštní ruch. Tou dobou ujížděli totiž od Tanchoje bolševici, poražení tam naší frontální skupinou, a jejich vlaky kupily se v Mysové. Podél břehu rejdl bolševický ledoborec »Bajkal« a menší o něco parník »Krugobajkalec«, připravující se k palbě na postupující naše oddíly. Poručík Šulgovský spolu s poručíkem Všetickou rozhodli se využít okamžiku a podniknouti útok na bolševické lodi, které nemohlo ani napadnouti, že by se někdo opovážil na širé jezero, a které pilně si hleděly jen pobřeží. »Feodosia« a »Sibirjak« přiblížily se více než na 5 km k bolševickým lodím a zahájily palbu po ledoborec a po stanici, rozložené na samém břehu. Z vlečné lodi »Sibirjaka« zapálena výstřelem petrolejová cisterna na stanici, kde vznikl brzo velký požár. »Krugobajkalec« vážně poškozen, prchl do přístavu. »Bajkal« začal odpovídati. Avšak dobře mířená rána praporčíka Kojína zasáhla ho v okamžiku, když se otočil bokem, připravuje se k novému výstřelu, a od zápalného granátu vznikl na něm požár, šířící se z vrchní dřevěné konstrukce lodi do jejího nitra, kde našel potravu v skladech benzínu, petroleje a uhlí. Zatím i »Sibirjak« působil paniku na stanici přesnou střelbou po prchající nepřátelských vlacích, pronásleduje je podél pobřeží. Bolševické pobřežní dělostřelectvo zahájilo silnou palbu po našich lodích, avšak nezpůsobilo nám škody. Lodi naše se vzdálily a šťastně se vrátily k svému cíli. Naši vojáci podali tu nový důkaz své osobní chrabrosti a vlastní iniciativy. Z bolševického loďstva zůstala způsobilou k službě jen moderní »Angara«, menší než »Bajkal«, šroubový parník »Michail« a menší parník »Volna« s motorkou »Krugom«.

Frontální útok, zahájený českoruskými oddíly pod velením plukovníka Pepelajeva v 10 hodin ráno dne 15. srpna u stanice Kedrové, byl zadržován nepřátelskou dělostřelbou a broněviky. Nato proti našemu broněviky na levé koleji pustili bolševici rozjetou lokomotivu se třemi vozy dynamitu. Námi byla však závčas léčka zpozorována a velitel našeho broněviky nařídil odepnouti platformu (nekrytý nákladní vagon, připojený před broněvikem za účelem ochrany broněviky od min položených pod kolejnicemi), umístěnou na předku našeho broněviky a ujel nazpět, zanechav platformu na kolejích. Vozy s dynamitem narazily na překážku; nastal ohromný výbuch, jímž byly vozy rozmeteny a na trati způsobena jáma v průměru 50 metrů, za níž ještě daleko zohýbány kolejnice.

Naše řetězy přibližovaly se blíže a blíže k Tanchoji, jmenovitě pravé naše křídlo, totiž jeden prapor 6. pluku poručíka Jindry, který se v hustém lese protloukal »husím pochodem«. K večeru dostihl poručík Jindra vytčeného cíle na trati v nepřátelském týlu. Okolo 9. hodiny nic netušící bolševický oddíl, jdoucí z týlu na vystřídání svých soudruhů v zákopech, byl v temnotě poblíž samé stanice přepaden bodákovým útokem Jindrova oddílu. Rudí, celý den zoufale se bránící v zákopech dobře zřízených proti naší frontální skupině, jakmile uslyšeli bitevní hluk ve svém týlu, zachraňovali se útekem. Zmatek jejich se ještě zvýšil smluvenými signály 6. a 7. pluku, znějícími se všech stran. Ráno dne 16. srpna byl Tanchoj námi obsazen. Poručík Jindra měl 3 mrtvé. Frontální skupina začala ihned pronásledovati nepřítel.

První massa ustupujících bolševiků narazila na Ušakovovy části mezi Bojarskou a Posolskou. Barnaulci podle rozkazu propustili první 8 vlaků bez překážky a potom teprve zničili trať. Následující 3 vlaky se srazily na tomto místě. Avšak rudí brzo se vzpamatovali a začali prudký útok na Barnaulce a přinutili je k ústupu k bajkalskému břehu. Druhé dvě roty Barnaulců, posílené jednou rotou 7. pluku, vstoupily do boje s propuštěnými vlaky. Jelikož hrozilo nebezpečí, že naše obranná linie bude tu prorážena, podplukovník Ušakov nařídil pro každý případ zničení všechny železniční můstky před prchajícími vlaky. Zatím Ušakov poslal druhou údernou rotu a polovinu čtyř 1. roty na obchvat pravého křídla nepřátelského. Kromě toho posláno půl setuiny úderníků k zesílení Barnaulců. Zbytek 1. roty poručíka Haska zůstal, aby očekával obrněný vlak. Ráno dne 17. srpna musili Barnaulci pod tlakem nepřítel ustoupiti k spálenému železničnímu mostu. Ušakov se zálohou vydal se na pomoc a ústup zastavil. Krátce potom začal se postup a všech 8 bolševických vlaků přešlo v naše ruce. Zajatci oznamovali, že všechny ostatní bolševické vlaky vzadu chtějí se vzdáti.

Optimisticky posuzuje situaci, podplukovník Ušakov poslal dvě roty úderníků směrem k Verchně-Udinsku a sám, zůstaviv jednu rotu úderníků na stanici a vzav od bolševického vlaku lokomotivu a jeden vůz s 10 úderníky a 1. rotou 7. pluku odjel k zastávce č. 19 na spojení s Barnaulci. Na rozjezdě č. 19 ovšem Barnaulců nebylo a plukovníkovi Ušakovi stalo se

osudným to, že nařídil sejmouti odznaky a že Barnaulci pod velením plukovníka Volkova nehlásili svůj ústup.

Před zastávkou čís. 19 octl se podplukovník Ušakov náhle v ohni bolševických stráží — on je však pokládal za Barnaulce a vzkřikl na ně, aby nestříleli, udav své jméno. A jsa úplně přesvědčen, že jde o nedorozumění, sám první odhodil revolver. Když poznal omyl, chtěl se zachránit lstí říka, že jde vyjednávat spolu s podpraporčíkem úderného praporu Staničičem. Ihned byli oba obklopeni asi 60 bolševiky a odvedeni do štábu Senotrusova-Morozova, velitele 1. bolševického armádního sboru.

Podplukovník Ušakov ani podpraporčík Staničič se nevrátili.

Když oněch 10 bratří se vrátilo na stanici Posolskou a podalo zdrcující zprávu o zajetí podplukovníka Ušakova, všichni úderníci jako jeden muž, nehlídce na únavu a slabost, pod velením poručíka Háseka rychle spěli k zastávce č. 19, aby vysvobodili svého vůdce. Avšak před zastávkou narazili na vlnu rudých asi 3000 mužů a byli donuceni ustoupiti, majíce ohrožena křídla. Byla zaujata posice asi 4 versty před Posolskou. Rudí, ještě zesílení, přešli k útoku. Ve dvě hodiny v noci, když naši úderníci již neměli patron, po hrdinném, dlouhém odporu naši, zmatení výkřiky českých komunistů na nepřátelské straně, musili ustoupiti a dali se o něco nalevo. Zatím kapitán Dvořák, státní ochranu, vyslanou k Verchně-Udinsku, zaujal posici u železničních mostů, aby byl zamezen ústup nepříteli. Ale ani tu nebylo možno se udržeti proti přesile nepřítelově. První rota 7. pluku a 2. rota úderníků uvázly v bažinách a po těžkých útrapách se soustředily na druhém konci Posolské u břehu Bajkalu, kam později přišli i Barnaulci. Poručík Hásek byl tudíž nucen nečinně přihlížeti k tomu, jak se na volné trati před ním kupily vlaky rudých. Potom předpokládaje, že kapitán Dvořák hájí posud nádraží, učinil útok na vlaky a po hodinovém boji dobyl 15 z nich, vzav mnoho zajatců. K nádraží však dále nemohl, jelikož síly jeho byly nicotné a dověděl se mezitím, že kapitán Dvořák byl nucen nádraží opustiti a uchýliti se do lesů. Všechnu naději skládal pak jen do frontální skupiny, kterou čeká od Mysové.

Plukovník Ušakov (str. 49).

Mrtvola plukovníka Ušakova zohaveného a umučeného od bolševiků (str. 59).

Plukovník Ušakov v rakvi (str. 49).

Zatím frontální skupina po úspěšném boji u Tanchoje, majíc úlohu značně usnadněnu sebeobětovností oddílu Ušakovova, rychle se probíjela kupředu. Dne 17. srpna v 8 hod. ráno byla po přestřelce naším předvojem obsazena stanice Mysová, kde rudí před tím byli napadeni naším loďstvem. Bolševické ešelony byly v tu dobu hlášeny 45 verst k východu od Mysové, u stanice Posolské. Náš předvoj vypravil se ihned dále, aby se včas spojil se skupinou Ušakovovou. Bolševická hlídka, čekající u mostu před zastávkou č. 19, byla námi zahrnána a naše jízda se rychle polybovala kupředu. Brzo vzato 13 vlaků rudých, stojících za sebou na kolejích. Nařizeno troubiti naše signály, aby bylo získáno spojení se skupinou Ušakovovou.

První slyšel slabé zvuky signálu 7. pluku »Spějme dál« poručík Hásek. Jakou radost znamenal tento signál! Brzo se objevili naši jezdci a za nimi i pěchota. Poručík Hásek však nelenil a ihned nařídil útok na stanici Posolskou. Předvoj mého oddílu pomohl na pravém jeho křídle. Kolem 10. hod. odpoledne dne 18. srpna 1918 po prudkém útoku byla stanice Posolská znova v našich rukou.

Pokračování ve středu

NÁZOR OPICE

Tři opice seděli na kokosovém stromě a debatovali o různých věcech a jak to všechno ve světě jde. Řekla jedna těm druhým, "Poslouchejte vy dvě, jestlipak víte, že se povídá kolem dokola, že muž vlastně pochází z naší vznešené rasy. Takový nápad není nic jiného než hanba.

Vy dobře víte, že neexistuje opice, která by opustila svého druhu, nechala děcka umírat hladu a zvrzala si svůj život. A jistě jste neslyšeli o matce, která by nechala svoje děti někde jinde spát nebo je dávala z ruky do ruky až by zapomněly, kdo je jejich matka.

A ještě něco - nikdy nevidíte opici, která by postavila plot kolem kokosového stromu a nechala kokosy zkazit, než aby dovolila druhým opicím je ochutnat. Když bych kolem stromu postavila plot, tak by vás to všechny jenom donutilo ode mne krást.

K tomu chci ještě dodat jinou věc, co by opice neudělala - jít v noci někam, ožrat se, vzít revolver nebo klacek, nebo nůž a nějakou jinou opice potom že by zavraždila.

Ano, muž je potomkem něko-ho, ten zatracený chlap, ale bratři a sestry, rozhodně není potomkem našim!"

V SOUKROMÉ RESTAURACI 1993 V ČR

Host: Pane šéf, jak tak tu polívku míchám, přijde mě na mysl dlouhá námořní cesta.

Pan šéf: Co má společného polívka s Vaší cestou?

Host: Všecko voda-voda lautr voda, jenže za ni chcete 9 korun.

Smutně sděluje dcerka mamince: "Paní učitelka mi ve škole dala pětku." Maminka se zachmuří a vyptává se: "Co jsi zase neuměla?" Holčička poňfukává: "Nevěděla jsem, které slovo je dnes nejpoužívanější." Mamka založí ruce v bok a horlí: "Holka hloupá, to přece každý den slyšíš v televizi, když se někdo na něco ptá premiéra, nebo některého z ministrů ODS." "A které to je," zvidá dcerka. "No přece to NO KOMENT" vysvětluje maminka.

Ondruš & Syn

Zhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře z přineseného peří, hotové povlaky na deky ve všech velikostech. Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic, soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen, sklad hotových prošivaných dek a polštářů z husího prachového peří z dakronu. Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Rádi poradíme a odborně obsloužíme česky i anglicky. Máme 56-letou zkušenost a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Navštivte nás!

Ondruš & Syn

6533 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS

484-1700